

எங்கே அவள்

லக்ஷ்மி

எங்கே அவள்?

சாரதா அந்த வட்டாரத்து மாதர் சங்கத்திலே ஒரு உறுப்பினராகச் சேர்ந்து ஆறுமாத காலம் கூட ஆக வில்லை.

தன்னந்தனியே ஃபிளாட்டுக்குள் அடைந்து கிடந்து அலுத்துப் போய்த்தான் அதில் அவள் சேர்ந்தாள்.

மாதத்திற்கு ஒரு தடவை சங்கத்துப் பெண்கள் கூடினார்கள்.

அருகிலிருந்த தொரு தனியார் நூல்நிலையத்தை ஒட்டி யிருந்ததொரு ஹாலில் குறைந்த வாடகைக்குப் பகல் பதினொரு மணியளவில் கூட்டத்தை நடத்தினார்கள்.

அது அநேகம் பெண்களுக்கு செளகர்யமான நேரமாக இருந்தது.

கணவன் ஆபீஸ் சென்றதும்—குழந்தைகளைப் பள்ளிக்கூடம் அனுப்பிவிட்டுக் காலைச் சாப்பாட்டை முடித்துக்கொண்டு புறப்பட்டுப் போனால் பகல் பன்னிரண்டு மணிக்கு வீடு திரும்ப முடிந்தது.

அநேகமாகக் கூட்டத்தில் பெண்களின் பிரச்னை பற்றிக் கருத்தரங்கு—உரையாடல் முதலியனதான் இடம் பெற்றன.

பிற்பகல், வாரத்திற்கு இரு முறை அதே ஹாலில் தையல்-பூக்கோலம், கேக் பேக்கிங் முதலியவைகளைப் பற்றி அந்தந்தத் துறையில் தேர்ந்த பெண்கள் வந்து வகுப்புகள் நடத்தினார்கள்—விரும்பியவர்கள் அதில் சேர்ந்து பயின்றார்கள். சாரதாவுக்கு அவை எதையும் தெரிந்து கொள்ளும் ஆவல் இருக்கவில்லை. அவை தேவைப் படவும் இல்லை.

பூக்கோலம் போடத்தெரிந்து கொள்வதைவிட வாழ்க் கையில் அவங்கோலமாகிவிட்ட பெண்களை அணுகி அவர் களது பிரச்னைகளுக்குத் தீர்வு காண முடிந்தால் அதுவே பெரும் கலை என்று அவள் கருதினாள். சில சமயங்களில் அதுவே சிறந்த பொழுதுபோக்காக அவளுக்கு அமைந்தது உண்மை.

ஆனால் சமீப காலத்தில் யாருமே அவளை அணுக வில்லை.

அவளாகத் தேடிக்கொண்டு போவதற்கு எந்தவித மான சங்கதியும் நடக்கவில்லை. பத்திரிகைகளைப் புரட்டி னால் கூட அவள் உதவியை நாடும் வகையில் எந்தவித மான சம்பவமும் நடந்ததாகத் தெரியவில்லை.

காலையில் எழுந்ததும் குளித்துவிட்டுக் காப்பி டிபன் சாப்பிடுவதும், பின்னர் சமைப்பதும்—சாப்பாட்டின் பின் தூங்குவதும், அதற்குப் பிறகு பிளாஸ்டிக் கூடையுடன் கடைத்தெரு கோவில் எனச் சுற்றி வருவதும், டி. வி. பார்த்த பின் இரவு உணவை முடித்துக் கொண்டு படுக்கை யில் சரிவதுமாகப் பொழுது ஒரே யந்திர கதியில் ஓடி, அவளை மிகவும் அலுப்படையச் செய்திருந்தது.

ஏதாவது கவாரசியமான நிகழ்ச்சி ஏற்படாதா... என்று எண்ணிக் கொண்டுதான் அன்று காலை பத்து

மணிக்கு மேல் அவள் மாதர் சங்கத்துக் கூட்டத்திற்குக் கிளம்பினாள்.

சங்கத்திலே அவள் சாதாரண ஒரு உறுப்பினர்.

அவளைப் போலவே சங்கத்தின் சாதாரண உறுப்பினர் திருமதி நீலா.

சமீப காலத்தில்தான் அவளும் அந்தச் சங்கத்தின் உறுப்பினராகச் சேர்ந்தவள்.

சாரதாவுக்கு அவளைப் பார்த்த பொழுதெல்லாம் மனதிலே ஒரு கற்பனை எழுந்து கொண்டிருந்தது.

எதையோ உள்ளத்தில் புதைத்து வைத்துக் கொண்டு வடிகால் இல்லாது தடுமாடுகிறாள் போன்றதொரு சோகம் முகத்திலே அப்பிக் கொண்டிருந்தது.

பிரபல தொழிலதிபராச இருந்த கணவர் திடீரென்று மாரடைப்பால் மறைந்துவிட்டார் என்ற பெருத்த துயரமா?

அடையாற்றில் இருந்த பெரிய பங்களாவை விட்டுக் காவேரி நர்மதா மான்ஷன் அருகே புதிதாக உருவாகியிருந்த மதுரா அப்பார்ட்மெண்டில் குடியேறி விட்டிருந்தாள் அவள். முன்னர் கோதண்டராமன் குடியிருந்த அதே ஃபிளாட்டில் தன்னத் தனியாகத் தங்கிக் கொண்டிருந்தாள்.

வசதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருந்தவள் ஏதோ காரணமாகப் பெரிய பங்களாவையும் கணவன் விட்டுப் போன தொழிலையும் விற்று ஒரு சிறு ஃபிளாட்டில் குடியேறும்படி ஆகிவிட்டதே என்ற ஏக்கமா?

என்னவோ ஒரு சோகம்—இனம் காண முடியாத ஒரு துக்கம் கண்களில் பிரதிபலிக்க அவள் வெறுமையாகப் புன்முறுவலித்தபடி மாதர் சங்கக் கூட்டத்திலே கலந்து

லக்ஷ்மி

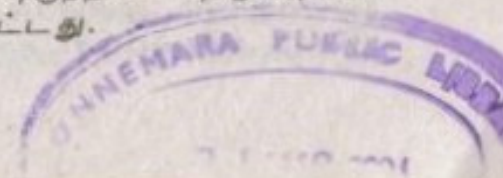
கொண்டாள். நூறு உறுப்பினருக்கும் மேலிருந்த சங்கத்திலே அவள் சேர்ந்தும் யாருடனும் ஒட்டாமல் தனியே வளைய வந்து கொண்டிருப்பதைச் சாரதா பலமுறை கவனித்திருக்கிறாள்.

அன்றைய தினம் டெல்லியிலிருந்து வந்த ஒரு சமூக சேவகி அவர்கள் கூட்டத்தில் பேச வந்திருந்தாள். 'குழந்தையில்லாதவர்கள் சுலிகாரம் செய்து கொள்ளும் போது, சுலிகாரத் தாயின் பொறுப்பு' என்ற தலைப்பு. டெல்லியம்மாள் நன்றாகப் பேசினாள். கூட்டத்திலிருந்த பலர் கேள்விகளை எழுப்பினர். உற்சாகமாகப் பதிலளித்தாள். வெளியூரிலிருந்து வந்த விருந்தானிக்குப் பாதாம் கேக்கும், பக்க வடாமும் தயாரித்துக் கொண்டு வந்து ஒரு பெண் உறுப்பினர் எல்லோருக்கும் விநியோகம் செய்ய—இன்னொரு அம்மானின் உபயமாகத் தேநீர் கோப்பைகளில் நிறைத்து வழங்கப்பட, எல்லோரும் சிற்றுண்டியுடன் பேச்சில் கலகலக்க, கூட்டம் மிகவும் களையாக இருந்தது. ஆனால் திருமதி நீலாவின் முகம் மிகவும் வெளுத்துப் போய் மயங்கி விழுந்து விடுவான் போன்று காணப்பட்டாள். தேநீரையோ, பாதாம் கேக்கையோ அவள் கையால் தொடவேயில்லை. யாரும் பார்க்காத சமயம் சட்டென்று கைக்குட்டையால் கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள். அவளையே ஆரம்பத்திலிருந்து உன்னிப்பாகக் கவனித்த சாரதா இதைப் பார்த்து விட்டாள்.

நீலா ஏன் அழுகிறாள்? தனக்குக் குழந்தைகள் ஏதும் இல்லையே? கணவன் உயிருடன் இருக்கும் போதே சுலிகாரம் செய்து கொள்ளாது போனது தவறு என நினைத்துக் கலங்குகிறாளா? பிறந்து இறந்து போன குழந்தை எதையாவது எண்ணி வருந்துகிறாளா? ஏன் கண்ணீர் உகுத்தாள்?

தனக்குள்ளே பல கேள்விகளைக் கேட்டபடி அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள் சிறிது நேரம். பின்னர் ஒரு யோசனை பளிச்சிட்டது.

எ. வி.—7

மேஜையிலிருந்த தேநீர்க் கோப்பை ஒன்றைக் கையில் எடுத்துக் கொண்டு அவளை நெருங்கினாள்.

“தேநீர் குடா இருக்கு. சாப்பிட இதமா இருக்கு” என்று அவளிடம் கோப்பையை நீட்டினாள்.

புன்னகைத்தபடி, ‘தாங்ஸ்’ என்று முணுமுணுத்துக் கொண்டு கோப்பையை வாங்கிக் கொண்டாள் நீலா.

அருகில் நின்றபடி தன் கோப்பையிலிருந்த தேநீரை உறிஞ்சிக் கொண்டே மெல்லிய குரலில் கேட்டாள் சாரதா.

“நன்றாகப் பேசினார்கள் நம் விருந்தாளி. பல கோணத்திலிருந்து பிரச்சனைகளை ஆழமாக எடுத்துக் கூறினார்கள். நீங்க பேச்சைக் கேட்டு ரொம்பவே கண் கலங்கிப் போய்விட்டீங்களே?”

முகம் சிவந்து போனாள் நீலா. “கேட்டபோது மனம் சங்கடப்பட்டது. நான் சுபாவத்திலே ரொம்பக் கோழை. சின்ன விஷயத்திற்கெல்லாம் மனம் சுரைஞ்சு போயிடு வேன். சுலிகாரம் செய்யப்பட்ட குழந்தைகளின் மனோ நிலையை நினைச்சுப் பார்த்தேன்! ரொம்பப் பரிதாபமாக இருந்தது.”

“பெரும்பாலும் பெற்றவர்களுக்கு வேண்டாத குழந்தைகளைத்தானே மத்தவங்க சுலிகாரம் செய்துக் குறாங்க. ஏதோ சில சமயங்களில் உறவினர்களின் குழந்தைகளைப் பரஸ்பரம் மனம் ஒப்பித் தத்து எடுத்துக் கிறாங்க, இல்லையா?”

தலையை ஆட்டினாள் நீலா. அவளது கண்களில் நீர் புரண்டது.

“நீங்க எங்க பக்கத்துக் கட்டிடத்தில்தானே குடியிருக்கீங்க?” பேச்சை மாற்றினாள் சாரதா.

“ஆமாம். முன்னால் கோதண்டராமன் தம்பதிகள் இருந்த அதே ஃபிளாட் தான்.”

“உங்க வீட்டு படுக்கையறை ஜன்னல் வழியே பார்த்தால் எங்கள் சமையலறை நன்றாகவே தெரியும், இல்லையா?”

மெலிதாகச் சிரித்தாள் நீலா.

“உண்மைதான். உங்க படுக்கையறை எதிரே இருக்கிற சிட் அவுட்டில் நீங்க வந்து துணி காயப் போடும் போது பார்த்திருக்கிறேன்”

“நான் என் வேலைக்காரிகிட்டே பேசறது உங்க காதிலே பளிச்சினு கேட்கும் இல்லையா...? அத்தனை நெருக்கமாகக் கட்டிடங்களை இப்போவெல்லாம் கட்டி விடுகிறார்கள்.”

“எல்லாம் இடப் பிரச்சனைதான். கட்டிடங்கள் நெருக்கமாக இருக்கலாம். வசிப்பவர்கள் மனது மற்ற வர்களுடன் நெருக்கமா இருப்பதில்லையே?”

குப்பென்று மறுபடியும் முகம் சிவந்து போனாள் நீலா.

“எதேச்சையாகத்தான் கேள்விப்பட்டேன். இதற்கு முன்னால் குடியிருந்த கீதா கோதண்டராமனுக்கு நீங்க ரொம்ப உதவி செய்தீர்களாம்.”

“மாரியாய்தானே உங்களுக்கு வேலை செய்கிறாள். அவள் ரொம்பவே கதை அளப்பாள்.”

“உண்மையாக நீங்கதான் உதவினீங்களாம். கீதாவை உங்கள் வீட்டில் வைத்துக் கொண்டு காப்பாத்தினீங்களாம். இந்த வட்டாரத்திலே உங்களைப் போல மற்றவர்கள் சிரமம் பார்த்து உதவுகிறவங்க யாருமே கிடையா தாம். உங்களுக்கு ரொம்பவே சேவை மனப்பான்மை இருக்குன்னு தெரிஞ்சு சந்தோஷப்பட்டேன்.”

“பொழுது போகாம ஏதோ செய்து கொண்டிருக்கேன். சிலர் என்னைத் தப்பாகவும் புரிந்து கொண்டிருக்

காங்க. அதிகப் பிரசங்கித் தனமாக நடக்கிறதாகவும் நினைக்கிறாங்க.”

“அப்படியெல்லாம் நான் கேள்விப்படலை. உங்க கட்டிடத்திலேயே குடியிருந்த மல்லிகா என்கிற பெண்ணை மாமியார் கொடுமைப் படுத்துவதை நிறுத்தி அந்தப் பெண்ணுக்கு அந்தக் கல்யாணத்திலிருந்து விடுதலை வாங்கித் தந்து அவளுக்கு மறுமணம் செய்து வைத்தீர் களாமே! பெரிய காரியம் செய்திருக்கீங்க.”

சாரதாவுக்குக் கொஞ்சம் வெட்கமாக இருந்தது. யாராவது மிதமிஞ்சிப் புகழ்ந்துவிட்டால் நாணிக்கொள்ளும் பழக்கம் உண்டு.

காது மடல்கள் குடாவதை உணர்ந்தாள். “என்னவோ என்னால் ஆன உதவி” என்றால் அடக்கமாக.

“உங்களைப் பற்றி நல்லதையெல்லாம் கேள்விப்பட்ட போது எனக்கும் உங்களைச் சந்தித்துப் பேசணும்னு ஆவல் ஏற்பட்டிருக்கு.”

“பக்கத்திலேதான் குடியிருக்கீங்க. தாராளமா வந்து என் ஃபிளாட்டுக் கதவைத் தட்டலாமே” என்றாள் சாரதா.

“நாளைக்கு உங்களுக்கு சௌகர்யமா இருக்குமா? மாலைவேளை நீங்க வெளியில் போகாதிருந்தால் நான் உங்க ஃபிளாட்டுக்கு வரப் பிரியப்படுகிறேன்.”

“தாராளமா வரலாம்.”

“ஆசை. சட்டுன்னு வந்து உங்ககிட்டே பேசத்தான் தயக்கமா இருந்தது. மாமியாயி உங்களைப் பத்தி ரொம்ப புகழ்ந்து பேசினதாலே மனசிலிருந்த பயம் மறைந்து போச்சு. உங்களைக் கட்டாயம் பார்க்கணும், பேசணும்னு தோணுது. ஒரு பெரிய பிரச்னை ரொம்ப நாளா வாட்டிக்

கொண்டிருக்கு. சமீபத்திலே அது அசுர வடிவெடுத்து விட்டிருக்கு.”

தாழ்ந்த குரலில் பேசிய நீலா தொடர முடியாது தடுமாறினாள். மீண்டும் அவளது கண்களில் நீர் பெருக் கெடுத்தது. சாமர்த்தியமாக அதைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு தொண்டையைச் செருமிக் கொண்டாள்.

“நான் நாளை மாலை கட்டாயம் வருகிறேன்” என்று கூறிவிட்டுச் சட்டென்று கூட்டத்தில் புகுந்து...ஹாலை விட்டு வெளியேறினாள். அவளுக்காகத் தயாராக வாயிலில் காரைக் கொண்டு வந்து டிரைவர் நிறுத்தி வைத் திருந்தார்.

யாரையும் திரும்பிப் பார்க்காது தனது வெள்ளை பியட்டில் ஏறிக்கொண்டு விரைந்து விட்டாள்.

2

மறுநாள் மாலைப் பொழுதை மிகவும் ஆவலுடன் எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கொண்டிருந்தாள் சாரதா.

வாயில் அழைப்பு மணி அழுத்தமாக அடித்ததும் வேகமாகச் சென்று கதவைத் திறந்தாள்.

கஞ்சியில் மொட மொடத்ததொரு பச்சை வண்ண வாயில் சேலையைத்தான் நீலா அணிந்து கொண்டிருந் தாள்.

நாற்பது வயதை எட்டிக் கொண்டிருப்பாள் என்பது சாரதாவின் ஊகம். ஆனால் முகத்திலே இன்னும் இளமை மாறவில்லை.

நல்ல நிறம். இயற்கையாகவே கருத்த கருண்ட முடி. இங்குமங்கும் ஒரிரு வெள்ளிக் கம்பிகளாக நரை ஒடிக் கொண்டிருந்தது. ஒப்பனை அதிகம் இல்லாமலே பளிச்

சென்று காணப்பட்டாள். இள வயதிலே ரொம்ப அழகாகவே இருந்திருப்பாள் நீலா...என்று எண்ணியபடி கதவை அகலத் திறந்து வந்தவளை வரவேற்று உள்ளே வந்து உட்காரும்படி உபசரித்தாள்.

நீலா சிறிது நேரம் வரவேற்பறையைப் பிரமிப்புடன் கண்களால் துழாவினாள்.

அறுபது வயதைத் தாண்டியவள். ஒடுங்கிப் போன உடல்வாகு... தன்னந்தனியாக வாழ்கிறவள் வீட்டை ரொம்பவே சுத்தமாக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளே?

வேலைக்காரி மாரியாயி ஐந்து வீடுகளுக்கு வேலை செய்கிறவள். நின்று நிதானித்து எதுவும் செய்ய மாட்டாளே. பெருக்கினேன், பாத்திரங்களைக் கழுவினேன் என்று பேர் சொல்லிவிட்டு ஓடி விடுவாளே! அதிசயப் பட்டாள்.

"நீங்க வீட்டை ரொம்ப அழகா வச்சுக் கொண்டிருக்கீங்களே."

"தனியா இருக்கேன்...வேறே என்ன வேலை இருக்கு? அதனாலே வீட்டை மியூசியம் போலத் துடைச்சு வச்சிருக்கேன்...ஆனால் வீடு வீடாக இருக்கணும். மியூசியமா இருக்கக் கூடாது என்பது என் கொள்கை..."

"உங்களுக்கு உறவினர்கள் யாரும் கிடையாதா?"

"நிறையப் பேர் இருக்கிறார்கள். நான்தான் தூர இருக்க விரும்புகிறேன்."

"என்னைப் போல் என்று சொல்லுங்கள்..." சிரித்தாள் நீலா...முதல் நாள் அவள் மனதைக் கப்பிக் கொண்டிருந்த அந்தத் துயரம் சிறிது குறைந்து விட்டிருந்ததால்... முகம் தெளிவாக இருந்தது. அவளால் மனம் விட்டுச் சிரிக்க முடிந்தது.

"வாங்கோ...சாப்பாட்டறைப் பக்கம் போவோம். முதலில் வயிற்றுக்கு ஏதாவது போட்டுக் கொண்டு" என்று பரிவுடன் அழைத்தாள் சாரதா.

சாப்பாட்டு அறையும் மிகவும் சுத்தமாகத் தெரிந்தது.

பளபளத்த ஸ்டீல் தட்டுகளில் சாரதா சொஜ்ஜியையும் ஒட்டுப் பக்கடாவையும் முன்னதாகப் பரிமாறி விட்டிருந்தாள். தட்டுகள் மீது ஈ மொய்க்காதபடி கொசுவலை போன்றதொரு துணியால் மூடி வைத்திருந்தாள். "உட்காருங்கள் ஒரு நிமிஷத்தில் டீ தயார் பண்ணி எடுத்து வரேன்..." என்றபடி சமையறைக்குள் புகுந்தாள். நீலா மெல்ல நகர்ந்து அவளது படுக்கையறையை எட்டிப் பார்த்தாள்.

படுக்கை மீது விரித்திருந்த நீல வண்ண விரிப்பு மிகச் சுத்தமாகத் தெரிந்தது.

அறைக்குள் அனாவசிய சாமான்கள் இல்லாது மிகவும் கச்சிதமாக இருந்ததைக் கவனித்தாள்.

பழக்க வழக்கங்களில் மிக சுத்தமாகத் தெரியும் சாரதா அம்மா தன் பேச்சிலும், நடத்தையிலும் சுத்தமாக. நாணயமாகத்தான் இருப்பாள். இவளை நம்பி மனம் திறந்து பேசலாம் என்றதொரு நம்பிக்கை உள்ளத்தில் துளிர்ந்தது.

சாரதா மரத்தட்டில் போன்சைனா கெட்டிலுடன் கோப்பைகளை வைத்து எடுத்துக் கொண்டு வந்தாள். தட்டுகளைப் போர்த்திய கொசுவலையை எடுத்து அப்பால் பத்திரமாக வைத்துவிட்டு...தோப்பையில் தேநீரை வார்த்து, தேவைப்பட்ட பாலை ஊற்றினாள்.

"இனிப்பு சாப்பிடுவீர்கள் என்று நினைத்து சொஜ்ஜி கிளறினேன்" என்று விசாரித்தபடி தேநீர்க் கோப்பையை அவளது தட்டருகே நகர்த்தினாள்.

சாப்பிட்டு எழுந்த பின் கொஞ்சநேரம் இருவரும் பல பொது விஷயங்களைப் பேசிக்கொண்டு முன்னறையில் அமர்ந்திருந்தனர்.

“பகல் வேளையில் என் வேலைக்காரி வரமாட்டாள். அநேகமாக என்னை யாரும் இந்தச் சமயம் தொந்தரவு செய்வதில்லை—அதனால்...” என்று கூறிவிட்டுக் குறிப்பாக சாரதா அவளது முகத்தைப் பார்த்தாள்.

“பகல் வேலையை முடித்ததும் வேலைக்காரியை அனுப்பி விட்டு நான் நிம்மதியாக வந்திருக்கேன்” என்று கூறிவிட்டு நீலா கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு தரையைப் பார்த்தாள். சட்டென்று நிமிர்ந்தவள் கண்களில் நீர் நிறைந்திருந்தது.

“சாரதா அம்மா! உங்களை என் தாய் போல நினைத்துச் சொல்கிறேன். எனக்கு நீங்கதான் தக்க ஆலோசனை சொல்லி உதவணும். எனக்குப் பெற்றோர்கள் கிடையாது. சில ஆண்டுகளுக்கு முன்தான் அவர்கள் இருவரும் ஒருவர் பின் ஒருவராய்ப் போய் விட்டார்கள். என் கணவரும் அவர்கள் வீட்டுக்கு ஒரே பிள்ளை. இரு பக்கமும் ஏகப்பட்ட சொத்து. என் கணவர் என் தந்தையின் நண்பரின் மகன். தொழிலில் கூட்டாக இருந்த இருவரும் சம்பந்தம் செய்து கொண்டு ஒற்றுமையாக வாழ விரும்பினார்கள். ஆனால் எனது நிச்சயதார்த்தத்திற்குப் பிறகு இருவருக்குள்ளும் பெரியமனத்தாங்கல் ஏற்பட்டது; கல்யாணம் நின்றுவிடும் போன்ற அளவுக்குப் பெருத்த மனஸ்தாபம். ஆனால் நானும் என் கணவரும் பெற்றோர்கள் முடிவு செய்ய முன்னேயே ஒருவரையொருவர் ரொம்பவும் விரும்பினோம்—காதலித்தோம் என்று வைத்துக் கொள்ளுங்களேன்.”

“காதலித்துக் கல்யாணம் செய்து கொண்டவர்கள்னு சொல்லவறீங்க, இல்லையா?” மெல்லச் சிரித்தாள் சாரதா.

“காதலர்கள் பாதையில் கல்லும் முள்ளும் நிறைந்திருக்க வேண்டாமா? அந்தக் கைங்கர்யத்தை என் தந்தையும் அவரது தந்தையும் செய்து முடித்தனர். நிச்சயதார்த்தத்திற்குப் பின்னர் என் தந்தை, தமது மகளை, தம் நண்பர் மகனுக்குத் திருமணம் செய்து வைக்கபோவதில்லை. இத்துடன் உறவை முறித்துக் கொள்ள வேண்டுமென்று ஆர்ப்பாட்டம் செய்தார்.

“நிச்சயத்தை உடைத்து விட்டேன். வேறு இடத்தில் நீங்கள் உங்கள் பெண்ணை தாராளமாகக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்கலாம்” என்று அகந்தையோடு கடிதம் எழுதிவிட்டார் என் மாமனார்.

தன் மகன் என்னை மறந்துவிட வேண்டுமென்று அவசரமாக அவரை மேற்படிப்புக்கு என்று அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பி விட்டார்.

“பிறகு அவர் திரும்பி வந்ததும் மனந்தாங்கல் மறைந்து திருமணம் நடந்ததாக்கும்?” சாரதா மெல்லிய குரலில் கேட்டாள்.

“நடந்தது. ஆனால் அதற்கு முன் ஒரு விபத்து நேர்ந்துவிட்டது.”

“யாருக்கு விபத்து?” என்று திகைப்புடன் கேட்டாள் சாரதா.

“எனக்குத்தான். கல்யாணமாகு முன் — நிச்சயம் நடந்தவுடனேயே நானும் என் வருங்காலக் கணவரும் மிகவும் நெருங்கிப் பழகத் தொடங்கினோம். பெற்றவர்கள் தடுக்கவில்லை. அதன் பயனாக நாங்கள் அன்பின் எல்லையை மீறிவிட்டோம்.”

“புரிகிறது. கல்யாணமாகு முன் நீங்கள் கர்ப்பமாகி விட்டீர்கள்.”

தலையை அசைத்து விட்டுக் கன்னத்தில் வழியப் பயமுறுத்திய கண்ணீரை நீலா துடைத்துக் கொண்டாள்.

"அந்தச் சமயம் பெரியவர்களின் மனத்தாங்கல் காரணமாகக் கல்யாணம் நின்று போனது. என் தந்தையின் நண்பர் தமது மகனை அமெரிக்காவுக்கு அனுப்பியதும், நான் அரண்டு போய்விட்டேன். அப்போது நான் மூன்று மாதக் கர்ப்பிணியாக இருந்தேன். பெற்றோருக்கு என் நிலை தெரிந்து விட்டது."

'கருவைக் கலைத்து விட முயன்றிருப்பார்கள்'. தனக்குள்ளே சொல்லிக் கொண்டாள்.

"கருக்கலைப்புக்கு நான் சம்மதிக்கவில்லை. எப்படியும் பின்னால் எங்களது கல்யாணம் நடந்தேறி விடும் என்ற நம்பிக்கை இருந்தது. எங்களது அன்பின் அடையாளமான அந்தக் குழந்தையை நான் பெற்று எடுக்க விரும்பினேன். அப்பாவின் அந்தஸ்திற்கு அவமானம் தேடித் தரும் சங்கதி அது. எனவே என்னை வடநாட்டு சங்கீதம் பயிலக் கல்கத் தாவுக்கு அனுப்பப் போவதாகக் கூறி அப்பா அங்கே தமது உயிருக்கினிய நண்பர் வீட்டிற்கு அனுப்பி விட்டார்.

அங்கே எனது அஞ்ஞாத வாசத்தின் போது ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது. நான் தாய்மை அடைந்திருப்பதை என் காதலருக்குத் தெரிவிக்கப் பயந்து கொண்டு இருந்து விட்டேன். பெருத்த பிசகுதான்! ஆனால் கையில் குழந்தை யுடன் ஊருக்குத் திரும்ப முடியாதே எங்கள் நண்பர் அதற்கு ஒரு ஏற்பாடு செய்தார். அவருக்குத் தெரிந்த ஒரு குழந்தையில்லாத் தம்பதியரிடம் என் மகனைக் கொடுத்து வளர்க்க ஏற்பாடு செய்து விட்டார். அவர் ஒரே பிடிவாத மாக இருக்கவே...எங்கள் திருமணம் நடந்தது. ஆனாலும் நான் குழந்தை பிறந்த விஷயத்தைச் சொல்லப் பயந்து என்னுள்ளேயே ரகசியமாக வைத்துக் கொண்டிருந்தேன். என் பெற்றோரும் அதைப்பற்றி மூச்சு விடவில்லை."

"உங்களுக்குப் பிறகு குழந்தைகள் ஏதும் பிறக்க வில்லை. அதைத்தானே சொல்ல வருகிறீங்க..." சாரதா மெல்லக் கேட்டாள்.

"எங்களுக்குப் பிறகு குழந்தையே பிறக்கவில்லை. அப்பொழுதுதான் என் மனம் ஏங்கத் தொடங்கியது. ஏதாவது சொல்லி என் குழந்தையைத் திரும்ப அந்தத் தம்பதிகளிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வந்துவிட வேண்டுமென்ற துடிப்புடன் கல்கத்தா பயணமானேன். எங்கள் குடும்ப நண்பர் நோயாகப் படுத்துக் கிடந்தார். அவர் சொன்ன முகவரியைத் தேடிக்கொண்டு என் மகனைப் பார்க்கப் போனேன் அப்போது எனக்குக் கல்யாணமாகி ஐந்து ஆண்டுகள் முடிந்துவிட்டிருந்தன. ஆறு வயதுச் சிறுமியாக வளர்ந்து நிற்கப் போகும் என் மகனைப் பார்க்க நான் மிகவும் ஆசைப்பட்டேன். பணத்தைக் கொடுத்து அவனைத் திரும்ப வாங்கி வந்துவிடவேண்டும். பிறகு எனது வளர்ப்பு மகளாக எங்கள் குடும்பத்திற்குள் நுழைத்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவல்.

"ஆனால் நீங்க தேடிக்கொண்டு போன இடத்தில் அந்தத் தம்பதிகள் இருக்கவில்லை. இடம் பெயர்ந்து போய் விட்டிருந்தார்கள் என்று சொல்லப் போகிறீங்க. அது சரிதானே?" சாரதா கேட்டதும் நீலாவின் கண்கள் கலங்கிப் போயின.

"ஆமாம். அவர்களைக் காணவில்லை. எங்கு போனார்கள் என்று தெரியவில்லை. குழந்தைக்கு அவர்கள் என்ன பெயர் வைத்திருந்தார்கள் என்பதுகூட எங்கள் நண்பருக்குத் தெரிந்திருக்கவில்லை. மனம் உடைந்து வீடு திரும்பினேன். கொஞ்ச நாட்களில் எங்கள் நண்பர் இறந்து போனார். அவருடன் அந்த ரகசியமும் மறைந்து போனது.

"பின்னர் எங்கள் வாழ்க்கையில் எத்தனையோ மாறுதல்கள் ஏற்பட்டன. பெற்றோர்கள் மறைந்து போனார்கள்."

"உங்கள் மாமனார்—மாமியார் இருவரும் இறந்த போனார்கள். உங்கள் கணவரும் மறைந்த பின் தொழில்

தொடர்ந்து நடத்த முடியாது விற்று விட்டு, பங்களாவையும் விற்று இந்த ஃபிளாட்டில் வந்து குடியேறியிருக்கீங்க. உண்மைதானே?..."

"ஆமாம். எங்களுக்கு இருந்த அடையாறு பங்களாவை விற்றுவிட்டேன். ஆனால் நுங்கம்பாக்கத்திலிருக்கும் என் பெற்றோர்களின் வீட்டைச் சீர்திருத்தி வாடகைக்கு விட்டு இங்கே குடியிருக்கிறேன்—என் மன நிலையில் என்னால் பெரிய வீட்டை நிர்வகிக்கப் பொறுமை இல்லை. மனமும் இல்லை..."

"எங்கே அவன்...எங்கே அவன் என்று உங்க மனம் உங்க மகளைத் தேடிக் கொண்டிருக்கிறது...என்று சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்."

"பதினெட்டு வருஷங்களுக்கு மேலாக...என் மனம், 'எங்கே அவன்'...எங்கே என்மகள்? என்று நாள் பூர, இரவும் பகலும் ஓலமிட்டுக் கொண்டிருந்தது. நான் அழுத கண்ணீர் கொஞ்ச நஞ்சமில்லை. நான் புலம்பிய நாட்கள் எண்ணில் அடங்காது. முடிவில் அவளை நான் கண்டு பிடித்து விட்டேன்."

"ரொம்ப நல்லதாப் போச்சு." சாரதா சிரித்தாள்.

"பெருந்த சிக்கல் இருக்கு—அவளை எனக்கு மீட்டுத் தர என் சார்பில் நீங்க உதவணும். பலருக்கு உதவியிருக்கிறீங்க. இந்தப் பாவிக்கு உதவணும்" கேட்டபடி அவளது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு குலுங்கி அழுதாள் அவள்.

சாரதா மனம் இளகிப் போனவளாக அவளது கண்ணீரைத் துடைத்து விட்டு சமாதானப்படுத்தினாள்.

"விவரம் முழுவதும் சொன்னால் என்னால் முடிந்த உதவியைக் கட்டாயம் செய்வேன்" என்று ஆறுதலாகச் சொன்னதும் நீலா நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தாள்.

"தெரியும். எனக்கு உதவுவீங்கன்னு எனக்கு நல்லாத் தெரியும்—அதனால் தான் இங்கே வந்திருக்கேன்—முழுதும் சொல்லிடறேன்." ஆரம்பித்தாள்.

திருமணத்திற்குபின் குழந்தை ஒன்றும் பிறக்கவில்லை என்ற குறையைவிட ஏற்கெனவே பிறந்த ஒன்றை உயிரோடு பறி கொடுத்து விட்டோமே என்ற துயரம் நீலாவை அணு அணுவாக வதைத்துக் கொண்டிருந்தது.

எத்தனையோ இரவுகள் அவள் உறக்கமின்றி மனத்திற்குள்ளே புதைத்து வைத்திருந்த அந்தப் பயங்கர ரகசியத்தைக் கணவனிடம் சொல்லி ஆறுதல் பெற முடியாது ரகசியமாக அழுதாள்.

ஒவ்வொரு ஆண்டும் அவள் தனது குழந்தையின் பிறந்த நாள் அன்று கோவிலுக்குப் போய் அர்ச்சனை செய்வது வழக்கம். ஒவ்வொரு தடவையும் அதே தப்பைச் செய்துவிட்டுப் பின்னர்தான் மாற்றிக்கொள்வாள்.

"குழந்தை மேலே அர்ச்சனையா? பெயர் என்ன நட்சத்திரம் என்ன? கோத்திரம் என்ன?" என்று அர்ச்சகர் வேகமாகக் கேட்கும்போது நிலைகுலைந்து போய் விழித்தாள்.

ஆமாம் அவன் குழந்தையின் பெயர் என்ன?

அதைக்கூட அறிந்துகொள்ள முடியாத துர்பாக்கியம்.

"ஸ்வாமி மேலேயே அர்ச்சனை பண்ணி விடுங்கோ" என்று கூறி விட்டுக் கண்ணீரை அடக்க முடியாது தரையைப் பார்ப்பாள்.

கற்பூர ஜோதியைத் தொட்டுக் கண்களில் ஒற்றிக் கொள்ளும்போது உடல் பதறிப் போகும்.

"எங்கேயோ நீ செளக்கியமா இரும்மா. பெத்தவ ஆசீர்வதிக்கிறேன்" என்று தன்னுள்ளே சொல்லிக் கொண்டு நெஞ்சை அழுக்கும் துயரத்தை விழுங்கிக் கொண்டு வீட்டுக்கு வருவாள்.

"கோவிலுக்குப் போனியா என்ன விசேஷம்? ஆமாம் ஒவ்வொரு வருஷமும் இந்தத் தேதியில் மறக்காமல்

கோவிலுக்குப் போய் அர்ச்சனை செய்துவிட்டு வறியே? யாருக்கு?" ஒரு தடவை அவள் கணவன் கங்காதரன் கேட்டபோது துடிதுடித்துப் போனாள்.

"நம்ம குழந்தையின் கேமத்திற்காகத்தான். இன்று அவள் பிறந்த நாள்" என "அவளால் சொல்ல முடியாத துர்பாக்கியம்."

"என் சிநேகிதி ஒருத்தி சின்ன வயசிலே போயிட்டா. தாயில்லாத அந்தக் குழந்தையை நினைச்சு மனம் வேதனைப்படறது. அவ பிறந்த நாள்போது அவளை நினைச்சு ஒரு அர்ச்சனை பண்ணிட்டு வரேன்."

"அப்படியா! பாவம். அந்தக் குழந்தை எங்கே இருக்கா? அவள் பிறந்த நாள் போது நம் வீட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வந்து கொண்டாடுவோமே?"

"அவ இங்கே எங்கே இருக்கா? அப்பாவோட அமெரிக்காவிலே இருக்காளாம்."

"உனக்கு அந்த அமெரிக்க முகவரி தெரியுமா? இந்த டிஸம்பர்லே நான் நம்ப கம்பெனி காரியமா ஒரு மாசம் அமெரிக்காவுக்குப் போக வேண்டியிருக்கு. நீயும் கூட வா. உன் சிநேகிதியின் குழந்தையைப் பார்த்துட்டு வரலாமே."

"வேண்டாம். என் சிநேகிதி அவள் கணவன்கிட்டே ரொம்பவே கஷ்டப்பட்டா. அவர் ஒரு மாதிரி. நம்மை ஒரு சமயம் பார்க்க அவருக்குப் பிடிக்காமப் போயிட்டா? வேண்டாதவா வீட்டு வாசலில் நாம் ஏன் போய் நிக்கணும்? மேலும் இப்போ அவர் அமெரிக்காவில் எங்கே இருக்காரோ—எனக்கு சமீபத்திய அட்ரஸ் தெரியாதே. நமது ஆசிகள் அந்தக் குழந்தைக்குப் போதும். எங்கேயோ அவள் நன்றாக இருந்தால் போதும்." சொல்லி முடிக்கும் போதே அவள் தொண்டையைத் துயரம் அடைத்தது. கண்களில் நீர் பளித்தது. அப்பப்பா... ஒன்றுக்கு மேல்

ஒன்றாக, தொடர் சங்கிலியாக எத்தனை பொய் சொல்ல வேண்டியிருக்கு?

ஒரு உண்மையை மறைத்ததின் பாவம் அது.

பெற்றவனிடமே உண்மையைச் சொல்ல முடியாத ரகசியமாகி விட்டதே அவள் மகளின் பிறப்பு?

"கடவுளே! எனக்கு இந்தச் சோதனை வேண்டாம். வேண்டாம்" என்று பல தடவை கதறி அழுதிடுக்கிறாள். பயன்?

நானுக்கு நான் மகளின் நினைவு மனதை வருத்தியது அதிகரித்ததே ஒழிய அது குறையவேயில்லை.

கங்காதரனுக்குக் குழந்தைகள் மீது கொள்ளை ஆசை தனக்கு ஒன்று பிறக்கவில்லை என்பதைப் பற்றி அவர் வெளிப்படையாகப் பேசியதில்லை.

ஆனால் அவர்கள் வீட்டுக்கு வந்த உறவினர்கள், நண்பர்களின் குழந்தைகளை ரொம்பவே கொண்டாடினார்.

யாராவது தெரிந்தவர்கள் வீட்டுக்கு அவர்கள் போக நேர்ந்தால்...மறக்காது அந்த வீட்டுக் குழந்தைகளுக்குப் பொம்மை—பிஸ்கட், சாக்லெட் முதலியவைகளை வாங்கிக் கொண்டு போக மறக்கவே மாட்டார்.

அவர் வீட்டு டிரைவர் கந்தசாமியின் குழந்தையை அவருக்கு ரொம்பவே பிடித்திருந்தது.

செக்கச் செவேலென்று...தங்கப் பொம்மை போல இருந்தான் குழந்தை மானினி.

தீபாவளி - பொங்கல் போன்ற பண்டிகை தினங்களுக்கு கங்காதரன் குழந்தைகளுக்குப் புதுத்துணி எடுத்துக் கொடுத்தார்.

பள்ளிக்கூடத்தில் சேர்த்த போது புத்தகம்—சிலேட்டு வாங்கித் தந்தார். பின்னர் தொடர்ந்து அந்தப் பெண்ணின் கல்விக்குத் தாமே செலவழித்து மகிழ்ந்தார்.

ஒரு சமயம் அந்தக் குழந்தைக்குக் காய்ச்சல் வந்து ரொம்ப அபாயகரமாகி விட்டபோது கங்காதரன் துடித்துப் போனார். பெரிய ஸ்பெஷலிஸ்டுகளை வர வழைத்து மாலினிக்குச் சிகிச்சை செய்ய ஏற்பாடு செய்தார்.

கல்லூரித் தேர்வில் நல்ல மதிப்பெண்களுடன் மாலினி பாஸ் செய்தபோது கங்காதரன் அடைந்த மகிழ்ச்சிக்குக் கங்கு கரையில்லை.

அவர் மாலினியைக் கொண்டாடிய போதெல்லாம் நீலாவின் மனதிலே ஒரு உறுத்தல்.

'ஐயோ நம் குழந்தை இருந்திருந்தால்...ஆமாம் இப்போ அவள் பள்ளிக்கூடம் போகும் வயசாச்சே... தத்தெடுத்துக் கொண்டவர்களின் வசதி எப்படி? அவளுக்குத் துணிமணி வாங்கிக் கொடுத்து...நன்றாக வளர்க் கிறார்களா...?'

பள்ளிக்கூடத்திற்கு குழந்தை பஸ்ஸிலா போகிறாள்?

இத்தனை பணம் இங்கே கொட்டிக் கிடக்கும்போது அவள் பெற்ற மாணிக்கம் வேறு ஒரு இடத்தில் இல்லாமையால் கஷ்டப்பட்டால்...அதைவிட வேறு ஒரு கொடுமை தேவையில்லையே. தன்னையே குத்திக் குதறிக் கொண்டு வதைபட்டாள் அவள்.

மாலினிக்குக் கல்யாணம் நிச்சயமாகியது.

கங்காதரனுக்குத்தான் எத்தனை ஆனந்தம்?

சொந்த மகனுக்குச் செய்வதுபோல அவரே அந்தத் திருமணத்தை எடுத்து மிகவும் சிறப்பாகச் செய்தபோது நீலா வயிற்றெரிச்சல் படவில்லை. ஐயோ நம் மகனுக்கு இப்படிச் செய்ய முடியலையே...

அவள் எங்கேயிருக்கிறாள் என்று தெரியலையே என வேதனைப்பட்டாள். அழுதாள்.

மாலினியின் திருமணம் முடிந்த சில நாட்களுக்குப் பின்னர்தான்—

கங்காதரன் மாரடைப்புக்காக, பிரபலமானதொரு நர்ஸிங் ஹோமில் அனுமதிக்கப்பட்டார்.

ஒருநாள் மாலை நோயாளி அருகில் நீலா உட்கார்ந் திருந்தாள்.

குழந்தையைப் பிரிந்து விட்டோமே என்ற ஆதங்கம் தந்த தீரா வேதனையுடன்—கணவர் பிழைப்பாரா என்ற கலக்கமும் சேர்ந்து கொள்ள அவள் துயரத்தின் உச்ச நிலையில் இருந்தபோது கங்காதரன் அவளை மெல்ல அழைத்தார்.

"என்கிட்டே நீ ஒரு பெரிய ரகசியத்தை மறைச்ச வச்சிருக்கியே! நியாயமா?"

பதறிப் போனாள் அவள்.

"ஆமாம் நமக்குப் பிறந்த குழந்தை என்ன ஆச்சு? பிறந்தவுடனேயே இறந்து போச்சா?"

"குழந்தையா?" குழறினாள் அவள்.

"ஆமாம். அப்படித்தானே உன்னைப் பரிசோதித்த டாக்டர் ரேவதிகிட்டே சொன்னே?"

குழந்தை பிறக்கவில்லை என்ற ஆதங்கத்தால் அவள் டாக்டர் ரேவதியைக் கலந்து ஆலோசிக்கப் போனபோது அவள் கணவரும் கூட வந்திருந்தார். குழந்தை பிறக்கவே பிறக்காது என்று ரேவதி கூறிவிட்டால் மனம் நொறுங்கிப் போய்விடுவாளே மனைவி என்ற பரிவுதான் காரணம். அப்பொழுது ரேவதி அவளைக் கேட்டு விட்டாள். "ஒரு குழந்தை பிறந்திருக்கணுமே?" என்று

வயிற்றைத் தொட்டதுமே கேட்டபோது அவளால் ஒளிக்க முடியவில்லை. "பிறந்தது உடனேயே இறந்து போய்விட்டது" என்று சட்டென்று ஒரு பொய்யைச் சொல்லிவிட்டாள்.

"கவலைப்படாதீங்க. உடம்பில் ஒரு கோளாறும் இல்லை. இளம் வயது. கட்டாயம் குழந்தை பிறக்கும் என்கிற நம்பிக்கை இருக்கிறது" என்றாள். ஆனால் அவள் கங்காதரனிடம் அதிகம் பேசவில்லையே?

"டாக்டர் ரேவதியை நான் ஒரு கல்யாண வரவேற்பிலே சந்தித்தேன். அப்போ என்கிட்ட சொன்னாள். "உங்க மனைவி மனம் ரொம்ப நெயறுங்கிப் போயிருக்கா. பாவம் முதலில் பிறந்த குழந்தை இறந்துபோன துக்கத்தை அவளால் தாங்கிக் கொள்ள முடியலை. அதனாலேயே ஒரு மாதிரி உணர்ச்சிக் குழப்பத்திலே இருக்கா. எங்கேயாவது குளிர் பிரதேசத்துக்குக் கொஞ்ச நாள் ஓய்வா அழைச்சிட்டு போய்ட்டு வாங்கோன்னு சொன்னாள். எனக்கு நிலைமை புரிஞ்சு போச்சு. கல்யாணத்துக்கு முன்னாலே கர்ப்பமாகிவிட்ட உன்னால் அதைத் தனியே சமாளிக்க முடியலை. நான் ஊரில் இருந்தால் உடனடியாக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு விட்டிருப்பேன். வெளியே சொல்லப் பயந்து நீ கருவைக் கலைச்சு விட்டிருக்கே. இல்லை குழந்தை பிறந்ததும் அதை யாரிடமாவது தத்துக் கொடுத்திருப்பே, உண்மையைச் சொல்லு நீலா. நம் குழந்தை என்ன ஆச்சு?"

கையும் காலும் பதற, நெஞ்சு படபடக்கக் கணவனை அவன் மெல்ல நிமிர்ந்து பார்த்தாள்.

"சொல்லிடறேன், என்னை நீங்க மன்னிக்கணும்."

"பயப்படாதே சொல்லு. இப்போதாவது நான் உண்மையைத் தெரிஞ்சுக்கிறேன்."

"குழந்தை உயிருடன்தான் பிறந்தது. பெண் குழந்தை. இல்லெஜிடிமேட் குழந்தை என்ற பட்டத்

துடன் வளர்க்கப் பயந்து, சமூகத்தை எதிர்த்து நிற்கத் துணிவில்லாது கௌரவப் போர்வைக்குள்ளே ஒளிந்து கொண்டு அந்தக் குழந்தையை அப்பாவோட நண்பர் கிட்டே கொடுத்து எங்கேயாவது வளர்க்க ஏற்பாடு செய்யச் சொன்னேன். அவர் தமக்குத் தெரிந்த ஒரு தம்பதியிடம் கொடுத்துவிட்டார்."

"அவ்வளவுதானே...? நாம் அவர்களைத் தேடிப் போய் நம் குழந்தையை மீட்டுக்கொண்டு விடுவோம்." ஆவலுடன் முன்கினார் கங்காதரன்.

"முடியாதே... அவர்கள் பெயர்தான் தெரியும். முகவரி தெரியாது."

"என்ன சொல்றே? இப்போ நம் குழந்தை எங்கே இருக்காணு தெரியாதா?" துயரத்துடன் அவர் கேட்ட போது நீலாவின் நெஞ்சு வேதனையில் வெடித்தது. எத்தனை பெரிய துர்பாக்கியம்? பெற்றவனுக்குக் குழந்தை யின் இருப்பிடம் தெரியாது—பெயர் தெரியாது—வாழும் வசதி தெரியாது போய்விட்டிருக்கிற அவங்கோலம்.

"உன்னை நான் நொந்துக்கமாட்டேன். கவலைப் படாதே நீலா. அந்தச்சங்கடத்திற்குப் பொறுப்பாளி நான் தானே? நான் திரும்பி வந்தப்போ என்கிட்ட சொல்ல உனக்குப் பயமா இருந்திருக்கலாம். நீ மிரண்டு கொண் டிருக்கவே தேவையில்லை. உன் அன்பிலே நான் களங்கம் காணவே மாட்டேன். உனக்கு என்னைத் தெரியாதா? இப்போ கூட நான் உன்னைக் குத்தம் சொல்லலை. பிழைச்சு எழுந்துட்டா முதல் காரியமா நான் நம்ப குழந்தையைத் தேட முயல்ப் போறேன். கட்டாயம் வெற்றி கிடைக்கும். ஒரு சமயம் எனக்கு ஏதாவது நடந் துட்டா..."

"ஐயோ அப்படியெல்லாம் பேசாதீங்க."

"நெருப்புன்னா வாய் வெந்துடுமா? எனக்கு மரணம் சம்பலிச்சுட்டா, நீ மனம் தளர்ந்து போகாம நாம் எடுத்த

இந்த முயற்சியைக் கைவிடாதே. நம் குழந்தையைத் தேடிச் கண்டு பிடி. அவன் அனுபவிக்காத சுகபோகங்களை அள்ளிக் கொடு. இந்தச் சொத்து அனைத்தையும் அவனுக்கு வாரி வழங்கு. மறக்காதே. என் ஆன்மா அப்போதுதான் சாந்தியடையும் நீலா."

அவர் தழுதழுத்த போது அவன் பேச முடியாது தலையை ஆட்டினான். அவரது கையைப் பற்றிக்கொண்டு கண்ணீரை மாலையாக உகுத்தான்.

இரண்டு தினங்களுக்குப் பின் கங்காதரன் இறந்து போனார். நீலாவின் போலி கௌரவத்திற்குப் பவியான தம் குழந்தையின் முகத்தைப் பார்க்க முடியாது போய் விட்டார்.

அந்தக் குற்ற உணர்வு வேறு அவனைக் கொத்திப் பிடுங்கத் தொடங்கி விட்டது.

உறவினர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள்.

ஆனால் யாரையும் அவன் அண்டி உதவிகள் பெற விரும்பவில்லை. கணவன் விட்டுப்போன பெரிய கம்பெனியை நிர்வகிக்க இயலவில்லை. ஒவ்வொன்றாக எல்லாவற்றையும் விற்றுவிட்டுச் சொந்த வீட்டில்கூட வசிக்க முடியாது வாடகைக்கு விட்டுவிட்டு இப்போது அந்த ஸ்பிளாட்டில் வாடகைக்குத் தங்கியிருக்கிறான்.

"கேட்க ரொம்பக் கஷ்டமாகத்தான் இருக்கு. இப்போ கல்கத்தாவில் தொடங்கி உங்கள் மகளைச் சல்லடை போட்டுச் சலித்துத் தேட வேண்டும். நான் பிடிக்கும். சில சமயம் சில வருஷங்கள் கூட ஆகலாம். நிறையப் பணச் செலவு ஏற்படும். தத்து எடுத்துக் கொண்டவர்களின் பெயர் தெரிவது நல்லதாப் போச்சு. அவர்களைக் கல்கத்தா முகவரியிலிருந்து தேடத் தொடங்க வேண்டும். ரொம்ப சிரமமான காரியம்." பெருமூச்செறிந்தான் சாரதா.

"வேண்டாம். தேவையில்லை. அவளை நான் கண்டு பிடித்து விட்டேன்."

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தான் சாரதா. "கண்டு பிடித்து விட்டீர்களா?"

"ஆச்சர்யகரமான சம்பவம். என் மனதிலே பொங்கிக் கொண்டிருந்த ஆதங்கம் போலும்! எதிர்பாராத விதமா, கதைகளில் வருகிறதுபோல அவளை நான் நேருக்கு நேர் பார்த்து விட்டேன். சாரதா அம்மா, என் குழந்தையின் பேர் என்ன தெரியுமா? மாயா! அழகான பேர். இத்தனை நாள் என் கண்ணில் படாது மாயமாக இருந்தாளே! பொருத்தமான பேர். என் பச்சைக்கிளி எத்தனை அழகா இருக்கா தெரியுமா...! அப்பாவை அப்படியே உரிச்சு வச்சுக்கொண்டு...அவர் உசிரோட இருந்தா பார்த்துப் பூரிச்சப் போயிருப்பார். உடனடியாக அவனைத் தம் மோடு அழைச்சுக் ஏற்பாடுகள் செய்திருப்பார். என்னால் முடியுமா என்கிற சந்தேகத்தாலேதான் உங்க டிட்டே வந்திருக்கேன்." குலுங்கி அழுதான் நீலா.

"உணர்ச்சி வசப்படாம மீதியையும் சொன்னால் நல்லது. கண்களைத் துடைச்சுக்கோங்க. மேலே என்ன செய்யணும்னு தீவிரமா நினைச்சுப் பார்க்கலும்."

முகத்தைத் துடைத்துக்கொண்டு நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தான் நீலா. "என் மனதிலே தீவிரமாக வளர்ந்து விட்டிருந்த அந்த ஆசையேதான் காரணம்னு நான் நம்பறேன்.

கேட்டால் உங்களுக்கு ஆச்சர்யமாக இருக்கும். எனக்கே நம்ப முடியாத அதிசயம் அது. என் சிநேகிதி கல்லூரித் தோழியோட இரண்டாவது பின்னை அமெரிக்காவில் வேலை பார்க்கிறவன் லீவுக்கு வந்திருந்தான். ஊருக்குக் கிளம்பும்போது அவனுக்கு ஒரு பார்ட்டி ஏற்பாடு பண்ணியிருந்தா. என்னைக் கூப்பிட்டிருந்தா. நான் ஒரு பரிகப் பொட்டலத்தோட போனேன்.

கணவனை இழந்து துக்கத்திலே மூழ்கிக் கிடக்கும் நான் அவனை என் வீட்டுக்குக் கூப்பிட்டு விருந்து கொடுத்து உபசாரம் செய்ய முடியாது என்பதை என் சிநேகிதி புரிந்து கொண்டாள். என் மனம் குழம்பிக் கிடக்கு. என்னாலே விருந்திலே கலந்துக்க முடியாதுன்னு மறுத்ததை என் சிநேகிதி ஒப்புக்கொள்ளலை. "கட்டாயம் நீ வரணும். ஒரேயடியா துக்கத்திலே நீ அழுங்கிப் போறதும் நல்லதில்லை. நடந்தது நடந்துட்டுது. நாம் வாழ வேண்டும். போனதை நினைச்சு நீ அழுது கொண்டு தனிமையிலே தவிக்கிறது எனக்குக் கஷ்டமா இருக்கு. வந்து நாலு பேரோட கலகலன்னு இரு. துயரம் கொஞ்சம் அடங்கும்" என்று வற்புறுத்தினாள். அவளது வற்புறுத்த வினால்தான் நான் மாதர் சங்கத்திலும் சேர்ந்தேன்.

அமைதி வேணும்னு அதை வெளியே தேடிக்கொண்டு போனால் கிடைக்காது. உள்ளே மனதிலிருந்து தானே அது உருவாக வேண்டும்? எனக்கு இதெல்லாம் தெரியும். என்ன பயன்? பல ஆண்டுகளாக அமைதி இன்றித் தவித்துக் கொண்டதான் இருக்கிறேன். மூணு வருஷத்துக்குப் பிறகு வந்திருக்கான் குழந்தை. மறுபடி அமெரிக்காவுக்குப் போகப் போறான். பிறகு எப்போ பார்க்கப் போறோம் என்றுதான் புறப்பட்டேன்.

என் சிநேகிதி மங்களத்துக்கு எதையுமே சின்னதா செய்யத் தெரியாது. வசதியா வாழ்கிறவள். காசு பணத்தைக் கணக்கில்லாம செலவழிப்பா. விருந்துக்கு ரொம்பப் பேரைக் கூப்பிட்டிருந்தா.

கூச்சலும் சிரிப்புமர்க சாப்பாட்டுக் கடை ஆரம்பமாகியது. எனக்கு ஒரே தலைவலி—குளியலறையில் போய் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு ஒரு மாத்திரை சாப்பிட்டால் தான் வலி குறையும் போலத் தோன்றவே எழுந்து அருகிலிருந்த குளியலறைக்குள் புகுந்தேன். வாஷ்பேசின் அருகே முகத்தைக் கழுவி முடியை வாரிப் பொட்டிட்டுக் கொண்டு நின்றாள் ஒரு பெண்.

என்னைக் கண்டதும் வேகமாகத் திரும்பினாள் அப்படியே அதிர்ந்து போனேன்.

"நீ யார் அம்மா? மங்களத்துக்கு உறவா?" என்று கேட்டபடி என் கணவரின் சாயலில் நின்ற அந்த இளம் பெண்ணை ஏற இறங்கப் பார்த்தேன்.

வயது இருபது இருக்கும் அவளுக்கு. தங்கக்கொடி போல மூக்கும் கண்களும் கதை பேச என் கணவரைப் போன்று கோணலாகச் சிரித்தபடி என்னைப் பார்த்தாள்.

"மங்களம்மாளின் பேரக் குழந்தைகளுக்கு இங்கிலிஷ் டியூஷன் எடுக்கிறேன். இன்னிக்கு இங்கே விருந்து நடக்கிறதாலே குழந்தைகளைக் கொஞ்சம் கட்டி மேய்க்க என்னைக் கூப்பிட்டனுப்பினாங்க. எனக்கு இன்னிக்குப் பள்ளிக்கூடம் லீவு. வரமுடிஞ்சது. என்னையும் விருந்திலே கலந்துக்கக் கூப்பிட்டிருந்தாங்க...முதல் பந்தி முடிஞ்சதும் இரண்டாவது பந்தியிலேதான் உட்கார முடியும்." மெல்லச் சிரித்தாள்.

"உன்னை எங்கேயோ பார்த்தாப்பலே இருக்கே அம்மா..." என்று தடுமாற்றத்துடன் கேட்டேன். என் நெஞ்சு படபடவென்று அடித்துக் கொண்டது. உடம் பெல்லாம் வியர்த்து கொட்டிவிட்டது.

"என்னை நீங்க பார்த்திருக்கவே முடியாது. ஆரம்ப காலத்திலே நாங்க கல்கத்தாவில் இருந்தோம்."

"கல்கத்தாவிலேயா?" அதிர்ச்சியுடன் கேட்டேன்.

"ஆமாம். என் தந்தை அப்போ அங்கே லலிதா அண்ட் சன்ஸ் என்கிற கம்பெனியில கணக்கரா வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அந்தக் கம்பெனி நஷ்டத்திலே மூழ்கிப் போனதும் முடிவிட்டாங்க. வேலையைத் தேடிக்கொண்டு அப்பா ஹைதராபாத்துக்கு வந்தார். பின்னாலே அங்கிருந்து பம்பாய் போனோம். இப்படி

ஊர் சுற்றிவிட்டுக் கடைசியா இங்கே வந்திருக்கோம்." சிரித்தான்.

முல்லை மொக்கைச் சேர்த்து வச்சதுபோல அவளது வரிசையான பற்களின் அழகு என்னை ரொம்பவே மயக்கியது.

"உன் பேர் என்ன?" என்று ஆவலுடன் கேட்டேன்.

"மாயா கணபதி" என்ற போது தலையில் ஓங்கி அடித்தாற் போன்றதொரு திகைப்பு.

"கணபதி என்கிறது உன் அப்பா பேரா? இல்லாட்டா உனக்குக் கல்யாணம் ஆகினதாலே..."

கனுக்கென்று அவள் சிரித்தாள். "எனக்கு இன்னும் வயசாகலே அம்மா. சாதாரணமா கல்யாணம் என்கிறது பெண்களுக்குப்பெரிய பிரச்னையாகிட்டு வர காலம் இது. அதுவும் எங்களைப் போன்றவங்களுக்கு ரொம்ப ரொம்பப் பெரிய பிரச்னையாச்சே?!"

"ரொம்பப் புத்திசாலியா இருக்கியே அம்மா" சிலா கித்தபடி அவனை மேலும் கீழும் பார்த்தேன். "ஆசிரியர் வேலை பார்க்கிறியா?" மெல்லக் கேட்டேன். என் மனம் அவனைக் கண்டு மெழுகாக உருகியதை உணர்ந்தேன்.

"நாங்க இருக்கிற தெருவுக்குப் பக்கத்திலே ஒரு தனியார் நர்ஸரி பள்ளிக்கூடம் நடக்கிறது. அதிலே கஷ்டப்பட்டு வேலை தேடிக் கொண்டிருக்கேன். இரண்டு மூன்று இடத்திலே டியூஷன் வச்சிண்டு இருக்கேன்."

"உன் அப்பா என்ன வேலை பண்ணார்."

"அப்பா போய்விட்டார். அம்மாவுக்குத் தள்ளலை. வேலை செய்ய முடியலை."

"அப்படியா?" கேட்டு விட்டு அவள் நகர்ந்ததும் பேசினில் முகத்தைக் கழுவிக்கொண்டு சமையலறைப் பக்கம் போனேன்.

மங்களத்து வீட்டு சமையற்காரியை எனக்கு நன்றாகவே தெரியும். அந்த வீட்டில் வெகுகாலமா அவள் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறவள். "கொஞ்சம் குடா தண்ணி கொடுங்கோ. தலை வலிக்கிறது" என்ற படி அவள் அருகே வந்து நின்றேன். அவளைக் கேட்க வேண்டும் என்று துடித்த ஆவலை அடக்க முடியலை.

"யார் இந்த மாயா என்கிற பெண்? எங்கேயோ பார்த்தாப்பல இருக்கு. மங்களத்துக்கு உறவென்று சந்தேகப்பட்டேன்" என்றபடி வெந்நீர் டம்ளரை எடுத்துக் கொண்டேன். தலைவலி மாத்திரையைப் பிரித்து வாயில் போட்டுக் கொண்டு ஒரு வாய்த் தண்ணீருடன் விழுங்கினேன்.

"நம்ம அம்மாவுக்கு உறவுக்காரப் பெண் இல்லை. உண்மையைச் சொல்லப் போனா நான்தான் இரக்கப் பட்டு அந்தப் பெண்ணை இங்கே டியூஷனுக்கு அமர்த்தினேன். பாலம் அந்த ரத்னம்மாள், அதான் மாயாவோட அம்மா ஆர்த்ரேடிசிலே மூட்டு வலியோட அடிக்கடி படுத்துக் கொண்டு விடறா. சமீபத்திலேதான் எனக்கு மாயாவோட அம்மா பரிச்சயமானா. கோவிலிலே சந்திச்சுக் கொண்டோம். ரொம்ப சிரமப்படற குடும்பம். கல்கத்தாவிலே அவ ஹிந்தி ஆசிரியையாக ஒரு பள்ளிக் கூடத்திலே வேலை செய்துகொண்டு இருந்தாளாம். புகுஷனுக்கு வேலை போய் ஊரை விட்டுக் கிளம்ப நேர்ந்தப்போ வேலையை அவள் விட்டுட்டாளாம்.

"பிறகு நிரந்தரமா ஒரு இடமில்லாம குடும்பம் சுத்தி கிட்டிருந்ததாம். அதனாலே எங்கேயும் வேலை பார்க்க முடியாம அங்கங்கே டியூஷன் சொல்லிக் கொடுத்துக் கிட்டிருந்தாளாம். பெண்ணை எப்படியோ படிக்க வச்சிருக்கா. பாலம், பம்பாயிலே சிநேகிதர் வீட்டிலே தங்க வச்சப் படிக்க வைக்க நேர்ந்ததாம். நாடோடி போலப் புகுஷனும் பெண்ஜாதியும் அலைஞ்சு கொண்டிருந்ததாலே பெண்ணோட படிப்பு கெட்டுவிடக்கூடாதுன்னு பாலம்

ரொம்பவே சிரமப்பட்டிருக்கா. ஆரம்பத்திலே கொஞ்ச நாள் இங்கேயும் இந்தி டியூஷன் சொல்லிக் கொடுத்துக் கொண்டிருந்தாளாம். வியாதி வந்துவிடவே முடியலையாம். அப்படி அந்தம்மாளுக்கு ரொம்ப வயசாகி விடலை. அம்பதுக்குள்ளேதான் இருக்கும். அவ ஒத்த வயசுக்காரி நான் வேலை செய்யேறேனே—வியாதி அவளை ஒடுக்கி விட்டிருந்தது. பி.ஏ. படிச்சும் மாயாவுக்கு வேலை கிடைக்கலை. கொஞ்ச நாள் கழிச்சு அந்த நர்சரி பள்ளிக் கூடத்திலே வேலை கிடைச்சது. என்ன பிரமாதமான சம்பளம்? நூற்றம்பது ரூபாய்—வாடகைக்கு தூறு ரூபாய் போவதில் ஐம்பது ரூபாயில் கஞ்சியா குடிக்க முடியும்? நம்ப அம்மா வீட்டிலே டியூஷன் அமர்த்திக் கொடுத்தேன். இருநூறு ரூபா சம்பளம் கொடுக்கறாங்க. இன்னொரு இடத்திலே நூத்தம்பது கிடைக்கிறது. வேறே ஒரு வீட்டிலே—இருநூத்தம்பது. பாலம் குழந்தை நிக்க நேர மில்லாமே ஓடறா...இவ ஓடறதாலேதான் குடும்பம் நடக்கிறது" என்று படபடவென்று பேசினாள்.

அடிவயிற்றைச் சங்கடம் புரட்ட நான் எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டு நகர்ந்தேன். மயக்கம் வரும் போல என் தலை சுற்றியது.

என்ன அநியாயம் செய்து விட்டேன். மாயா என் மகள் தான். சந்தேகமில்லை. கல்கத்தாவிலே ஸீலா அண்ட் கோவில் வேலை பார்த்த கணபதி தம்பதிகளுக்குத்தான் அவளைத் தத்துக் கொடுத்துவிட்டுத் தலைமறைவாக ஓடி வந்தேன். வருஷங்களை எண்ணிப் பார்த்தால் அவள் வயதுக்கு ஒத்து வருகிறது. பெயர் சரி... வயது சரி... தோற்றமும் சரி. ஐயோ என் பெண்ணை வறுமையிலே வாடவிட்டு விட்டேனே பாவி, உள்ளம் ஒவென்று புலம்பச் சாப்பாட்டதைக்குள் வந்து உட்கார்ந்தேன். பாயசம் பாஷாணமாகக் கசந்தது.

கொஞ்ச நேரம் பொறுத்து மறுபடியும் சமையலறைப் பக்கம் எட்டிப்பார்த்தேன்.

மாயாவின் முகவரியைத் தெரிந்து கொள்ள வேண்டு பென்ற ஆவல்தான் காரணம்.

வந்த விருந்தினர்களுக்குச் சாப்பாடு போட்ட பின்பு—வேலைக்காரர்களுடன் பின் பக்கத்து ஹாலில் தரையில் உட்கார்ந்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தாள் மாயா...

என் குடல்கள் எல்லாம் முறுக்கிக் கொண்டு விட்டது போன்ற வேதனை.

என் அருமை மகள். வேலைக்காரர்களுக்குச் சமமாகி விட்டாளே என்று வயிற்றெரிச்சலாக இருந்தது.

என்னைக் கண்டு புன்முறுவலுடன் சாப்பிட்ட கையைக்கழுவ எழுந்திருந்தாள் மாயா.

அப்பொழுதுதான் கவனித்தேன். அவள் உடுத்தி யிருந்த புடவை ஓரம் நைந்து காணப்பட்டது.

சமையலறை பக்கம் எட்டிப் பார்த்தேன். 'ஐயோ பாவம் அந்தப் பெண் மாயா...ரொம்பச் சிரமப்படுகிறா போலிருக்கு. புடவை கூட...' என்று நான் முடிக்கு முன் சமையல்காரம்மா குறுக்கிட்டாள்.

"வேலைக்கு வந்ததும் நம்ப அம்மாதான் தினம் உடுத்திக்க தன்னோட பழைய புடவைகள் இரண்டைக் கொடுத்தாங்க. அந்தப் பெண் லாங்க மறுத்துட்டா "எனக்கு தேவைப்பட்டது இருக்கு—தப்பா நினைச்சுக் காதிங்க. எங்கம்மாவுக்கு இதெல்லாம் பிடிக்காது. யார் கிட்டேயும் பரிசுகள்—உதவிகள் வாங்கிறதை வெறுப்ப வங்க...எனக்கும் அதே மாதிரியான எண்ணம்—கர்வம் பிடிச்ச பெண்ணுன்னு கணக்குப்-போட்டுடாதிங்க" என்றாள். அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் கோபம்தான் ஏற்பட்டது. அதைக் காட்டிக்காம சிரிச்சு மழுப்பிட்டாங்க.

"எனக்கு மாயாவோட தன்னம்பிக்கை கய கௌரவம் எல்லாம் ரொம்பப் பிடிச்சது. அவ என்னைப்போல. நான்

இந்த வீட்டிலே என் சம்பளத்துக்கு மேலே எதையும் எதிர் பார்ப்பதில்லை—கேட்கவும் மாட்டேன்—கொடுத்தாலும் எடுத்துக்க மாட்டேன்."

சம்மட்டி கொண்டு என் இதயத்தை யாரோ அடிப்பது போன்ற துயரத்தில் நான் துடித்துப் போனேன்.

என் பிரோவிலே...அடுக்கடுக்கா நான் எத்தனை புடவைகள் வச்சிருக்கேன்!

என் குழந்தை—இப்படித் தரித்திரத்திலே தவிக்க ணுமா...

கண்களில் பெருகிய கண்ணீரை விழுங்கிக் கொண் டேன், எல்லோரும் சிறிது நேரத்தில் புறப்பட்டோம்.

என் கார் தோட்டத்தினின்று புறப்படும்போது கவனித்தேன். கையில் குடைகூட இல்லாது மாயா நல்ல வெய்யிலில் சில புத்தகங்களை நெஞ்சோடு இறுக்கி அணைத்துக் கொண்டு, வேகமாகக் கேட்டைத் தாண்டிச் சாலையிலிறங்கிக் கொண்டிருந்தாள். காரை அவள் அருகே நிறுத்தச் சொன்னேன்.

திடுக்கிட்டுத் திரும்பிப் பார்த்தாள். நெற்றியிலும்—முகவாயிலும் அரும்பி நின்ற வியர்வை! என் புடவைத் தலைப்பில் துடைத்து விட்டு, 'மாயா! என் கண்ணே' என்று மார்போடு அணைத்துக்கொள்ள வேண்டும் போன்றதொரு ஆவேச உணர்வு ஏற்பட்டது.

"ஏம்மா, நீ எங்கே போகணும்? மறுப்பு இல்லேன்னா உன்னை உன் வீட்டிலே கொண்டு விட்டுடறேன்." மெல்லிய குரலில் பரிவுடன் கேட்டேன்.

கீழ் உதட்டைக் கடித்துக் கொண்டு நின்றாள் ஒரு கணம்—பிறகு சங்கோஜத்துடன் புன்னகைத்தாள்.

"உங்களுக்கு ஏன் சிரமம்? கொஞ்ச நேரத்தில் பஸ்ஸில் போய் வீடு சேர்ந்து விடுவேன்."

"உனக்கு மறுப்பு இல்லேன்னா உன்னைக் கொண்டு விட எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷம். எந்தவிதச் சிரமமும் இடையாது. ஏறிக்கோம்மா" உபசரித்தேன்.

கொஞ்சம் தயங்கி விட்டுக் காரில் ஏறிக் கொண்டாள்.

"அப்பாடா" என்று ஆசனத்தில் சாய்ந்தாள்.

"உங்களுக்குக் குழந்தைகள்—பேரன் பேத்திகள் ஏதாவது இருக்காமா?"

தன் முல்லை மொக்குப் பற்களைக் காட்டி மெள்ளச் சிரித்தாள் அவள்.

வலது கன்னத்திலே விழுந்த குழியை விரலால் தொட்டு மகிழ வேண்டும் போன்றதொரு ஆவல் என்னை உகப்பியது.

உணர்வுகளை அடக்கிக் கொண்டேன். "ஏன் கேட் கிறே?" பதிலுக்குச் சிரித்தேன்.

"இன்னொரு இடத்திலே டியூஷன் கிடைச்சுட்டா அந்தப் பள்ளிக்குட வேலையை உதறி விடலாம்னு கேட்டேன். இப்ப சத்தியமா கிடைக்கிற பணத்தை வச்சுக் கொண்டு நானும் அம்மாவும் நல்லாத்தான் இருக்கோம். காலை பத்து மணியிலிருந்து மூன்று மணிவரை அந்தப் பள்ளிக்குடத்திலே நேரம் போய் விடுவதாலே... அம்மாவை என்னால நல்லா கவனிக்க முடியலை."

அம்மா என்று அவள் உச்சரித்த அந்த வார்த்தையைக் கேட்டதுமே என் அடிவயிற்றில் நெருப்புப்போன்றதொரு உணர்வு. ஐயோ அந்த பாக்கியத்தை இன்னொருத்திக்கு விட்டுக் கொடுத்து விட்டோமே என்றதொரு ஆதங்கம்.

"எனக்கு அந்த பாக்கியம் இல்லைம்மா..." என்றேன் தடுமாற்றத்துடன்.

"ஸாரி நான் ரொம்ப பர்சனலா கேட்டுவிட்டதுக்கு மன்னிச்சுக்கோங்க. நான் போக வேண்டிய முகவரியைச்

சொல்லிடுறேன். செனகர்யப்பட்ட இடத்திலே என்னை இறக்கிவிட்டா போதும். வீட்டு வாசல்வரை வரணும்னு அவசியமில்லே” என்றாள்.

“செய்கிற காரியத்தை முழுசாச் செய்து முடிக்கணும்னு என் கொள்கை. எங்கேன்னு சொல்லும்மா” என்றேன் ஆவலுடன். அவள் வசிக்கும் இடத்தைப் பார்க்க வேண்டும் என்கிற ஆசை.

“மந்தைவெளி, மகராஜன் தெரு, பத்தாம் எண்.”

“வீட்டு வாசலிலேயே கொண்டு விட்டுட்டுப் போறேன் அம்மா” என்றேன் நான்.

“மகராஜன் தெருன்னு பேரே ஒழிய குறுகலான தொரு சந்து. காரைத் திருப்ப முடியாது கஷ்டப்படுவீங்க. சந்தின் ஆரம்பத்திலேயே என்னை விட்டுட்டாப் போதும்” முறுவலித்தாள்.

ஆனால் நான் அவளை விடுவரை கொண்டுவிட விரும்பினேன். பிறந்த பொழுதுதான் அவளை அப்படியே விட்டுவிட்டு ஓடிவந்தேன். இப்போது புரிந்து கொண்ட போது நடுவழியில் விட்டுவர மனம் இருக்கவில்லை.

மகராஜன் தெரு ஒரு குறுகிய சந்துதான். காரைப் பின்னாலேயே நகர்த்திக் கொண்டுதான் வெளிவர வேண்டும். டிரைவர் என்னைத் திரும்பிப் பார்த்தார். “உள்ளே போ. பத்தாம் நம்பர் வீட்டு வாசலில் நிறுந்து” என்றேன்.

வழியில் நின்று கொண்டிருந்த எருமைமீது இடிக்காது டிரைவர் மெள்ள வண்டியை ஓட்டி வீட்டெதிரே நிறுத்தினார்.

அழுக்கும் குப்பையும் நிறைந்த தெரு. எல்லாம் பழங் காலத்து ஓட்டுக்கரைக் கட்டிடம். தெரு ஓரத்திலே எச்சில் இலையும், அதைச் சுற்றிச் சில சொறி நாய்களும் நின்றதொரு கோலம்.

உடம்பைச் சிலிர்த்துக்கொண்டு இறங்கினேன்—என் மகள் இத்தனை அழுக்கான சூழ்நிலையிலா வாழ்கிறாள்? பாவி! நான் என்ன காரியம் செய்து விட்டிருக்கிறேன். அவளது வசதியான வாழ்க்கையில் மண்ணை அள்ளிப் போட்டிருக்கிறேனே என்று மனம் புலம்ப, துக்கம் தாளாது அவள் பின்னால் உள்ளே நுழைந்தேன். மனம் பக்பக்கென்று அடித்துக் கொண்டது. கல்கத்தா விலே நான் என் மகளை பிறந்த ஏழாவது நாள் பிரிந்த போது... டாக்டரின் உத்திரவுபடியே நான்—திருமதி ரத்னா கணபதியைப் பார்க்கவில்லை.

அவளும் என்னைப் பார்க்க அனுமதிக்கப்படவில்லை.

ஆனால் அங்கிருந்து கிளம்பும்போது நான் ரொம்ப அழுதேன். எங்கள் நண்பர் மனம் கரைந்துபோய் என் வேண்டுகோளுக்குத் தலையசைத்தார். என் சூழ்நிலையை வளர்க்கப் போகிறவர்களின் வீட்டைக் காட்டினார். சூழ்நிலையுடன் வாசலில் நின்று கொண்டிருந்த ரத்னாவை எனக்குக் காரிலிருந்தபடி காட்டிக் கொடுத்தார்.

என்னால் அவளை மறக்க முடியாது. இடது கன்னத்திலே பாரதியளவுக்கு ஒரு நிழல் மச்சம் முகத்தைச் சிறிது கடுமையாக்கிக் கொண்டிருந்தது. இந்த ஒரு அடையாளமே போதும். எங்கே அவளைப் பார்த்தாலும் கண்டு பிடித்து விடுவேன் என்றதொரு தெம்பு ஏற்பட்டது. அத்துடன் பிரிய மனமின்றி என் பரிசாக நான் பெற்ற மகளுக்கு என் கழுத்திலிருந்த தங்கச் சங்கிலியைக் கழற்றிக் கொடுத்து சுவிசாரத் தாயிடம் சேர்க்கும்படி சொல்லி யிருந்தேன். அந்தச் சங்கிலியில் எங்கள் குலதெய்வம் வெங்கடாசலபதி டாலர் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. அதன் பின்புறத்திலே நகைசெய்த கம்பெனியின் பெயரான மஞ்சநாத் என்பதின் சுருக்கம் எம். என். என்று பொறிக்கப்பட்டிருந்தது. அதைப் பிற்காலத்தில் அடையாளமாகச் சொல்லலாம் என்றுதான் அப்போது நினைத்தேன்.”

மாயாவின் கழுத்தில் போவி முத்துமாலை ஒன்று கிடந்தது.

“ஒரு சமயம் வறுமையைச் சமாளிக்க அந்தச் சங்கிலியை விற்று விட்டார்களோ?” மனது தவியாய்த் தவித்தது. நடையைத் தாண்டிக் கூடத்திற்கு வந்தேன்.

முற்றத்தில் இறங்கிக் காலைக் கழுவிக்கொண்டாள் மாயா.

“அம்மா...வாங்கோ” என்று குரல் கொடுத்தாள். “நாங்க முன்போர்ஷனில் குடியிருக்கோம். ஒரு விஷயத்தில் மிகவும் செளகர்யம். வாசலில் காய்கறிக்காரன் வந்தால் சீக்கிரம் வெளியே போய் வாங்கிக்க முடியும். அதே சமயம் மத்த மூன்று போர்ஷன்காரங்க இந்தத் தாவாரம் வழியா வருவதும் போவதுமாக இருப்பதாலே கூடத்திலே நிம்மதியாப் படுக்க முடிகிறதில்லை. அம்மா பாவம், அறைக்குள்ளேயே முடங்கிக் கிடக்க வேண்டியிருக்கு.” யதார்த்தமாகத் தங்களது வறுமை நிலையை விவரிப்பதில் கூச்சமின்றி அவள் பேசியபோது என் வயிறு பற்றி எரிந்தது.

இத்தனை அடக்கமான — அறிவான, அழகான பெண்ணை உயிரோடு பறிகொடுத்து விட்டேனே என்று கத்திக் கதற வேண்டும் போலத் துயரத்தில் துடித்தேன்.

ரத்னா கணபதி வெளியே வந்தாள், ஒத்த வயசுதான். ஆனால் வறுமையில் மிகவும் துவண்டு விட்டிருந்தாள். முன் நெற்றிக் கூந்தல் பட்டையாக வெளுத்துக் காணப்பட்டது. உள்ளடங்கிய கன்னங்களும் அலுப்புத் தெரிந்த முகமுமாக இருந்தாள்.

இடது கன்னத்தில் நிழலாடிய அந்த மச்சத்தைப் பார்த்ததும் என் உடல் நடுங்கியது. அவளேதான். இந்த மாயா நூற்றுக்கு நூறு என் மகள்தான் என்ற உண்மை வெளிச்சமாகியதும் என் மனம் பட்ட பாட்டைச் சொல்லவே முடியாது.

“உட்காருங்கள்” என்று ஒரு ஓட்டை நாற்காலியைக் காட்டினாள்.

“உட்கார நேரமில்லை. உங்க குழந்தையைக் கொண்டு வந்து பத்திரமா சேர்த்துட்டுப் போக வந்தேன்” என்றேன்.

“நன்றி அம்மா. நீங்க சிரமம் எடுத்துக் கொண்டிருக்க வேண்டாம். வீச நாழியில் அவன் பஸ்ஸில் விட்டுக்கு வந்துடுவா. கெட்டிக்காரி” என்றாள் பெருமையுடன்.

“அம்மாவுக்குக் காப்பி கலந்து தரப் போறேன். நீங்களும் கொஞ்சம் சாப்பிட்டுவிட்டுப் போகலாமே” என்று மாயா உபசரித்தபோது வேதனையாக இருந்தது.

அவளது பிஞ்சு விரல்களைப் பரிவுடன் பார்த்தேன். “ஐயோ என் குழந்தையா விட்டு வேலைகளையும் செய்கிறாள்? என்ன கொடுமை! மனம் இடிந்தது.

“பிறகு பார்க்கிறேன்” என்றபடி வெளியே வந்தேன். அன்றிலிருந்து நடைப்பிணமாகி விட்டேன். பலமுறை அந்தச் சந்துவரை காரில் போய் வருகிறேன்.

ரத்னா கணபதியைப் பார்த்து, ‘மாயா, என் மகள். அவளை இப்படி வறுமையால் வாட்டாதே. என்னிடம் திருப்பிக் கொடுத்து விடு. உனக்கு எத்தனை லட்சம் வேண்டுமானாலும் தந்து ஈடு செய்து விடுகிறேன்’ என்று கதற வேண்டும் போல மனம் துடிக்கிறது. ஆனால் துணிவு இல்லை.

“அம்மா சாரதா! நீங்க எத்தனையோ பேருக்கு உதவி இருக்கீங்க. இது சம்பந்தமா எனக்கு உதவி என் மகளை எனக்கு வாங்கித் தாருங்கள். உங்களை உயிர் உள்ளவரும் மறக்க மாட்டேன்.” கைகளால் முகத்தை மூடிக் கொண்டு இருதயம் இரண்டாகி விட்டது போலக் குமுறி அழுதாள் நீலா.

வேலைக்காரி புறப்பட்டுப் போன பின்பு சாரதா வெளியே செல்ல ஆயத்தமானாள்.

கஞ்சியில் விறைத்துக் கொண்டிருந்த பெட்டி போட்ட காஞ்சிபுர நூல் சேலையும் வெள்ளை ரவிக்கையுமான அலங்காரத்தில் வெளியில் செல்லப் புறப்பட்டாள்.

கதவுகளைச் சாத்து முன் ஜன்னல் வழியே எட்டிப் பார்த்தாள். காலை பத்து மணியளவிலேயே கோடை. காலச் சூரியன் சுள்ளென்று கொளுத்தத் துவங்கி விட்டிருந்தது.

சமீபத்தில் தலை சுற்றல் என்று வைத்தியரிடம் போன போது அவர் அவளை மிகவும் எச்சரித்து விட்டிருந்தார்.

அறுபது வயதைத் தாண்டியவர்கள் எல்லோருமே இயற்கை தந்த போனஸ் வயதில்தான் வாழ்கிறார்கள். அதனால் கொஞ்சம் ஜாக்கிரதையாக இருக்க வேண்டும்.

இரத்த அழுத்தம் லேசாக இருக்கிறது. மருந்துகள் தேவையில்லை. பத்திய உணவோடு—அலைச்சலை மிதப் படுத்திக் கொண்டு அமைதியாக வாழ வேண்டும். தகிக்கும் வெய்யிலில் தலை நீட்டாதிருப்பது நல்லது. அவசியம் போக வேண்டுமென்றால் குடையுடன்—கருப்புக் கண்ணாடி அணிந்து கொண்டு செல்வது நல்லது. பளிச்சென்ற சூரிய வெளிச்சம் வயதானவர்களின் கண் களைப் பாதிக்கும். உபதேசித்திருந்தார். அதனால் அவள் சாயங்கால வேளைகளில்தான் வெளியே கிளம்புவது வழக்கம். ஆனால் இப்போது அவள் அவசியம் வெளியே செல்ல வேண்டியிருந்தது. தோளில் பையை மாட்டிக் கொண்டு கதவைப் பூட்டிவிட்டு வெளியே வந்தாள்.

பளிச்சென்ற வெளிச்சம் கண்களைக் கூசியது. பையிலிருந்த கருப்புக் கண்ணாடியை எடுத்து அணிந்து கொண்டாள்.

மெல்லப் படியிறங்கித் தெருவுக்குள் நுழைந்த போது இரண்டாவது தளத்திலிருந்த இரண்டு இளககள்—கல்லூரி மாணவிகள் வெளியே கிளம்பிக் கொண்டிருந்தனர். அவர்கள் கிசுகிசுத்தது அவளுக்குத் துல்லியமாகக் கேட்டது.

“அங்கே பார், நம்ம ஃப்ளாட்டுக்கு மேலே குடியிருக்கிற சாரதா அம்மா கிழவிக்கு வயசு ஆனாலும் ஃபாஷனில் குறைச்சல் இல்லை. கூலிங்கிளாஸ் போட்டுண்டு ஜம்முனு கிளம்பிட்டா.” திரும்பிப் பாராது சாரதா நடந்தாள்.

“தினம் இந்தக் கிழவி எங்கேயாவது சவாரி விட்டுண்டு இருக்காளே. அப்படித் தலை போகிற காரியம் என்னவாக இருக்கும்?”

“பிள்ளை குட்டியின்னு பிடுங்கல் ஏதும் இல்லாத ஒண்டிக்கட்டை. டிராமா சினிமான்னு கிளம்பிடறாப் போல இருக்கு.” சாரதா தன்னுள் சிரித்துக் கொண்டாள். “இது தான் உலகம். உலகிற்குப் பயந்து கொண்டு நீலா பெரியதொரு தவற்றைச் செய்து விட்டாள்.”

பெற்றவள் குழந்தையை எங்கேயாவது கொஞ்ச காலம் பாதுகாப்பாக வளர்க்கக் கொடுத்து விட்டு—பின்னர் கல்யாணமானதும் திரும்பப் பெற்றுக் கொண்டு தன் குழந்தை என்று பகிரங்கமாக வளர்த்திருக்கலாம். சமுதாயத்திலும் சட்டத்திலும் அந்தஸ்தைத் தந்திருக்கலாம். கணவனிடம் கூடச் சொல்லாது மறைத்து விட்டிருந்தாள். சே! இப்போது தும்பை விட்டு வாலைப் பிடிக்கும் கதையாகி விட்டதே!

பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து குடையை மடக்கிக் கொண்டு கால்வளிக்க வெகுநேரம் நின்றாள்.

நீலா அவளுக்குக் கார் கொடுத்து உதவ முன் வந்தாள். ஆனால் சாரதா அதை ஏற்கவில்லை.

தான் எடுத்துக் கொண்ட காரியத்தைத் தானே செய்து முடிக்க வேண்டும் என்றதொரு பிடிவாதம் அவளுக்கு எப்பொழுதும் உண்டு. இம்மாதிரியான பணிகளில், பல இடங்களுக்குப் போய்வர அவள் தன் சொந்தக் காசைச் செலவழிக்கச் சிறிதும் அஞ்சியதில்லை. பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி அவள் குடையை விரித்துக் கொண்டு மெல்ல நடந்தாள்.

நீலா சொன்னது போல மகராஜன் தெரு ஒரு குறுகலான சந்தாக இருந்தது. அவள் சொன்னது போல அழுக்கான தெருவாகவும் இருந்தது. புடவை ஓரம் அழுக்காகி விடாதிருக்க அவள் தூக்கிப்பிடித்துக் கொண்டு நடந்தபடி பத்தாம் எண் வீட்டு வாசலை அடைந்தாள்.

கதவு திறந்தபடி கிடந்தது. "நடையைத் தாண்டி மெல்லத் தாழ்வாரத்தில் வந்து நின்றாள்.

"ரத்னா அம்மா இருக்காங்களா?"... உரத்துக் குரல் கொடுத்தாள்.

"யாரது?" என்று இனிமையாகக் கேட்ட வண்ணம் உள்ளேயிருந்து கூடத்தின் வெளிச்சத்தில் வந்து நின்ற இளம் பெண்ணை ஏற இறங்கப் பார்த்தாள் சாரதா... நெஞ்சிலே ஒரு பரபரப்பு ஏற்பட்டது.

நீலா சொன்னதில் என் அளவும் பிசகில்லை.

தாழம்பூ நிறம், கூர் மூக்கு—பளபளத்த கண்கள்—கருண்ட முடி...வேலை செய்து அலங்கி விட்டிருந்த வாயில் சேலைக்குள் அடங்கிவிட்ட கொடியாக நின்றாள் அவள்.

"உன் பெயர் மாயா தானே?" கேட்டபடி அருகில் நகர்ந்தாள் சாரதா...

"என் கணவரது சாயலை உரிச்சுக் கொண்டு வந்திருக்கா" என்று புலம்பினாள் நீலா...ஆனால் சாரதா வின் கண்களில் அந்தப் பெண் நீலாவின் சாயலை அதிகமாகக் கொண்டு நிற்பது நன்றாகவே தெரிந்தது...

எந்தவிதமான அத்தாட்சிகளும் தேவையில்லை... பார்த்த அளவிலேயே சாரதா உறுதியாகச் சொல்லிவிட முடியும். இவள் நீலாவின் மகள் என்று சத்தியம் கூடச் செய்ய முடியும்...அப்படி ஒரு பிரமிப்பை அவள் உண்டு பண்ணினாள்.

"யாரது வந்திருக்கிறது?" உள்ளேயிருந்து கரகரப்பாக ஒரு பெண்ணின் குரல் கேட்டது. தொடர்ந்து இருமும் சப்தம்.

"அம்மா...யாரோ உன்னைத் தேடிக்கிட்டு வந்திருக்காங்க" என்றாள் மாயா.

"யாருன்னு கேளும்மா" என்றபடி மெல்ல உள்ளேயிருந்து வந்து எட்டிப் பார்த்தாள் ரத்னா.

நீலா விவரித்தபடியே...வறுமையில் நலிந்து முதுமையில் தளர்ந்து நோயில் குலைந்து காணப்பட்டாள் அவள்.

"வாங்கோ உட்காருங்கோ...உங்களுக்கு என்ன வேணும்?" என்று கேட்டபடி கூட்டத்தில் கிடந்த நாற்காலியைக் காட்டினாள்.

மெல்ல அதைத் தொட்டுப் பார்த்துவிட்டு... உட்கார்ந்து கொண்டாள் சாரதா...

"உங்களை நான் வந்து தொந்திரவு செய்கிறதா நினைக்கக் கூடாது. சாப்பாட்டு நேரத்திலே வந்துட்டேனோ என்னவோ?" இழுத்தாள் சாரதா.

"அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்லை. ஒன்பது மணிக்கே நாங்க சாப்பிடற பழக்கம். நீங்க வந்த காரியத்தைச் சொன்னா?" கேட்டாள் ரத்னா...

பம்பாய் வாசத்தில் பல காலம் தங்கி விட்டவள் சாரதா. ஹிந்தி, மராத்தி இரு மொழிகளிலும் அவளுக்கு எழுத, பேச, படிக்க நன்றாகவே தெரியும். அறிந்து கொள்ளும் ஆவலில் அவள் தெலுங்கு, கன்னடம், மலை

யாளம் என எல்லாவற்றையும் சுற்றுக் கொண்டிருந்தான். சுற்றுலாப் பயணங்களில் அவன் எந்த மாநிலத்திலும் மொழிப் பிரச்சனையில் சங்கடப்பட்டதில்லை.

"மாயாவுக்கு ஹிந்தி சுற்றுக் கொடுக்க நல்லாத் தெரியும்னு கேள்விப்பட்டிருக்கேன். எனக்கு ஹிந்தி சுத்துக்க ஆசையா இருக்கு..." கூறிவிட்டு ரத்னாவை ஓரக் கண்ணால் பார்த்தான்.

மௌனமாகத் தன்னை அவன் கவனிப்பதை அறிந்தான் சாரதா.

"போன வருஷம் டெல்லிக்குப் போயிருந்தேன். ஹிந்தி தெரியாமல் நான் கூட ஒருத்தன் வானைப் பிடிச்சுண்டு வெளியே போக வேண்டியிருந்தது. ரொம்பக் கஷ்டப் பட்டுட்டேன்...வடக்கே போய் வரணும்னா ஹிந்தி தெரிஞ்சிருப்பது நல்லது இல்லையா?...எதுவும் சுத்துக் கறத்துக்கு வயசு ஒரு தடை இல்லையேன்னு உங்க பெண்ணைத் தேடிக்கொண்டு வந்தேன்."

மீண்டும் மௌனமாகத் தன்னை ரத்னா வெறிப்பதை உணர்ந்தான் சாரதா. "மங்களாவின் மூலம்தான் எனக்கு உங்க முகவரி தெரிஞ்சது. மங்களாவின் பேரக் குழந்தைகளுக்கு மாயா டியூஷன் எடுக்கிறாள் இல்லையா...?"

மாயாவின் முகம் பிரகாசமடைந்தது "ஆமாம்...உங்க வீடு எங்கேயிருக்குன்னு சொன்னா..." என்றாள் ஆவலுடன்.

"இந்த விசிட்டிங் கார்டில் என் பேர் முகவரி இருக்கு... என்னைப்பற்றித் தெரிஞ்சுக்கணும்னா மங்களா அம்மாகிட்டே கேட்டுக்கலாம். அந்தம்மா சிபாரிசு செய்தா எனக்கு டியூஷன் கொடுக்க வரலாம். தீர விசாரிச்சுக் கொண்டு தினமும் எந்த நேரத்திலே டியூஷன் தர முடியும்னு சொன்னாப்போதும் கேட்கிற தொகையைக் கொடுக்கிறேன்" என்றாள்.

"நானைக்கு நான் மங்களா அம்மா வீட்டுக்கு டியூஷன் எடுக்கப்போவேன். அவங்களைக் கேட்டுட்டுப் பிறகு உங்களை வந்து சந்திக்கிறேன்" என்றாள் மாயா. ரத்னா மகளின் முகத்தைப் பார்த்தபடியே தலையை அசைத்தாள்.

"உன் சிரமத்துக்குத் தக்க பணத்தைக் கொடுக்க நான் தயங்கமாட்டேன். கூடியவரை காலை வேளையா இருந்தா எனக்கு ரொம்ப சௌகர்யமா இருக்கும். சரி அப்ப நான் வரட்டுமா?" என்று கேட்டபடி சுருக்கமாகத் தன் காரியத்தை முடித்துக் கொண்டு கிளம்பினாள். ஃப்ளாட்டுக்குள் நுழைந்ததும் போனில் நீலாவைக் கூப்பிட்டாள்.

"மகராஜன் தெருவிவிருந்து இப்போதான் திரும்பினேன். மாயா உங்கள் பெண்தான் என்பதில் எனக்குச் சந்தேகமே இல்லை. இந்தச் சங்கதியில் நீங்க கொஞ்சம் பொறுமையாக இருக்கணும்" என்றாள்.

"நான் இருபது வருஷமா பொறுமையா இருக்கிறேனே, இன்னும் கொஞ்ச காலம் இருக்க முடியாதா? ஆனால் மாயாவை நேரே பார்த்துவிட்ட பிறகுதான் எனக்கு ரொம்பத் தவிப்பா இருக்கு..."

"நான் சொன்னபடியே மங்களம்மாள் கிட்டே சொல்லி எனக்கு டியூஷன் கொடுக்க சிபாரிசு செய்து விட்டீங்க இல்லையா...?"

"சொல்லி விட்டேன். மங்களம் சிரிச்சுட்டா. இத்தனை வயசுக்கு மேலே உன் சிநேகிதிக்குப் படிக்கணும்னு ஆசை வந்திருக்கேன்னு அதிசயப்பட்டா."

"அவங்க அதிசயப்பட்டுக் கொண்டிருக்கட்டும். எனக்கு ஆக வேண்டியது காரியம். சரி, பின்னால் ஒருநாள் உங்களைக் கூப்பிடும் போது இங்கே வாங்கோ" என்று கூறிவிட்டு போனை வைத்தாள். கை தால்களைக் கழுவிக்கொண்டு வெளியே போய்வந்த புடவை ரவிகையைக் களைந்து விட்டு வேறு உடுத்திக் கொண்டு சமைஸறைக்குள் புருந்தாள், வெளியே கிளம்பு முன் சமைத்து வைத்து

விட்டுப் போன உணவை ஹாட்கேஸிலிருந்து எடுத்துச் சாப்பாட்டறை மேஜைமேல் வைத்து விட்டு, தன் சாப்பாட்டுத் தட்டையும் தண்ணீர் டம்ளரையும் வைத்துக் கொண்டு உட்கார்ந்தான். அவளால் சாப்பிடவே முடியவில்லை. சாம்பார் சாதத்தை விழுங்க முடியாது போவத் தொண்டையிலே ஒரு இறுக்கம். நீலாவின் அழைப்பிற் கிணங்கி அவள் வசித்த அந்த பிளாட்டுக்குப் போனாள் சாரதா. கோதண்டராமன் தம்பதியர் வசித்தபோது அங்கே பல தடவை போயிருக்கிறாள். ஆனால் இப்போது அந்த வீட்டிலாப் புதுமுகத்துடன் ரொம்பப் பொலிவுடன் இருந்தது. சாப்பாட்டறையை ஒட்டியிருந்த டிவைடர் தட்டுகளில் வைக்கப்பட்டிருந்த விலை உயர்ந்த அழகுப் பொருட்கள், தேக்குமரத்தில் மின்னிய மேஜை, நாற்காலிகள், சுவரில் தொங்கிய ஓவியங்கள்... ஏ. சியின் குளிரில் முழுகியிருந்த படுக்கையறையில் கிடந்த பெரிய கட்டில்—அதன் மீது பரத்தப் பட்டிருந்த உயர்ந்த விரிப்பு...தரைமீது கிடந்த பாதம் பொதிந்த ரத்னக் கம்பளம் என்று ஒவ்வொன்றும் நீலாவின் செல்வத்துக்குத் தம்பட்டம் அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

மகராஜன் தெருவுக்குப் போய்விட்டு வந்த போதுதான் அந்த ஏற்றத்தாழ்வை அவள் மனம் தாங்க முடியாது தவித்தது. என்ன அநியாயம்? தேவையில்லாத ஒரு சங்கடம்... என்று எண்ணியபடி சாப்பாட்டுத் தட்டை வெறித்துக் கொண்டு வெகுநேரம் உட்கார்ந்து விட்டாள். அன்று பொழுது முழுவதும் விவரிக்க இயலாத வேதனையில் மனம் குமுறியது. இந்தப் பிரச்னையைச் சுலபமாகத் தீர்க்க இயலுமா என்ற ஒரு சந்தேகம் உணர்வுகளைக் குழப்பியது. இரவு படுக்கை மீது சாய்ந்த பொழுது...அவளது கற்பனையில் பலமுறை மாயா வந்துபோய்க் கொண்டிருந்தாள். அந்த நிறு ஒட்டுக் குடித்தனப் பகுதியில்...கொசுக்கடியில் புழுங்கிக்கொண்டிருந்த இளம்பெண்ணை எண்ணிப் பெருமூச்செறிந்தாள். தாய் செய்த தவற்றுக்கு மாயா

தண்டனை அனுபவிப்பது போன்றதொரு பிரமையில் அவள் வேதனைப்பட்டாள்.

இரண்டு தினங்களுக்குப் பின், அன்று காலை அழைப்பு மணியின் ஓசை கேட்டுச் சாரதா வேகமாக வந்து கதவில் பதித்திருந்த கண்ணாடியில் பார்த்தாள்.

மாயா வெனியே நின்று கொண்டிருந்தாள்.

மகிழ்ச்சியுடன் கதவைத் திறந்தவள், “வாம்மா... உட்கார்” என்று உபசரித்தாள்.

“மன்னிக்கணும், அம்மா. மறுநாளே வரமுடியலை” என்றபடி வரவேற்பறையில் தயக்கமாக நின்றாள்.

“உட்கார். இப்போ நீதானே எனக்கு குரு”...சிரித்த படி எதிரே தெரிந்ததொரு சோபாவைக் காட்டிவிட்டு உட்கார்ந்தாள் சாரதா.

மிகவும் கூச்சத்துடன் மாயா எதிரே அமர்ந்தாள். தோளினின்று நழுவின தன் வாயில் புடவைத் தலைப்பை அவள் சரி செய்து கொண்டபோது சாரதா பார்த்து விட்டாள். கழுத்தோரத்திலே ஒரு பெரிய கிழிசல்—தைக்கப்பட்டிருந்தது. அதை அவள் மறைக்க முயன்று கொண்டிருந்தாள்.

‘இந்தக் குழந்தைக்கு இது வேண்டாத ஒரு வறுமை’ என்று எண்ணிய சாரதாவுக்கு மிகவும் பரிதாபமாக இருந்தது. அந்தக் கிழிசலைப் பாராதவன் போல முகத்தைத் திரும்பிக் கொண்டு, “காலையில் இந்த வேளையில் உன்னால் வர சாத்யப்படுமா, மாயா?” என்று வினவினாள்.

“இந்த நேரம் எனக்கும் சௌகர்யமானது—வாரத்துக்கு மூன்று தரம் வந்தால் போதும்னு நினைக்கிறேன். பாடப் புத்தகம் நோட்டு முதலியன நீங்க வாங்க வேண்டியிருக்கும்.”

"அதுக்குத் தேவையான பணத்தை நான் உங்கிட் டேயே கொடுத்திடறேன். நீ எனக்காக வாங்கிக்கொண்டு வந்து விடு. மாசம் நீ என்ன எதிர்பார்க்கிறே? நான் உனக்கு இருநூற்றைம்பது ரூபாய் தரலாம்னு திட்டம் போட்டிருக்கேன்."

"ஐயோ! அது ரொம்ப அதிகம்...நான் பேராசைப் படக்கூடாது. நூற்றம்பது கொடுத்தாலே அதிகம்."

"இப்போ இருக்கிற விலைவாசிகளுக்கு நான் கொடுக்கிறது ரொம்ப அதிகமில்லை. நீ கேட்கலை. நான் கொடுக்கிறேன். உன் உழைப்புக்குக் கொடுக்கிறேன்னு வச்சுக்கோ...சரி...நீ இந்த வாரத்திலே நாளையிலிருந்து எனக்குப் பாடம் ஆரம்பிக்கலாம். சரிதானே?" என்றபடி எழுந்துசென்று பிரேராவைத் திறந்து ஐம்பது ரூபாய் நோட்டொன்றை எடுத்து வந்தான். "புத்தகம், நோட்டு இயாதிகளை வாங்கிக்கொண்டு வந்துடு. இது போது மில்லையா?" என்றபடி அவன் சொல்லிக் கொடுத்த போது துள்ளிக்கொண்டு எழுந்தான் மாயா.

"ரொம்ப அதிகம். இருபது ரூபாய் போதும். மீதிப் பணத்தை நாளைக்குக் கொண்டுவந்து தந்துவிடுகிறேன். அப்போ நான் வரட்டுமா?" என்று கைகப்பி விட்டுத் திரும்பினான்.

"வெய்யில்ல வந்திருக்கே, ஏதாவது சாப்பிட்டிட்டுப் போம்மா" குழைவாகச் சொன்னான்.

'மங்களம் அம்மா வீட்டில் மட்டும்தான் சாப்பிடற பழக்கம், மற்ற டியூஷன் இடத்திலே எதுவும் சாப்பிடற தில்லை.' மெலிதாக முறுவலித்தான் மாயா.

"இந்தச் சாரதா அம்மா வீட்டில் சாப்பிட்டால் தவறு இல்லை. உனக்குச் சில கொள்கைகள் இருக்கிறது போல எனக்கும் சில இருக்கு. எங்க வீட்டுக்குள்ளே வர யாரையும் நான் ஏதாவது சாப்பிடாம அனுப்பறதில்லை.

வா. வந்து இப்படிச் சாப்பாட்டறையிலே உட்கார்" என்று உபசரித்ததை மறுக்க முடியாது மாயா ஒரு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தாள். சமையலறை அலமாரியிலிருந்து மைதூர்ப்பாகும் ரெப் முறுக்கும் ஒரு தட்டில் வைத்து எடுத்துக்கொண்டு வந்தாள் சாரதா. பிரிட்டிலிருந்து குளிர்பானத்தைச் கண்ணாடி டம்ளரில் நிறைத்து எல்லா வற்றையும் மேஜைமேல் அவள் அருகில் வைத்தாள்.

"நீங்க எதுவும் வச்சுக்கலையே, நான் மட்டுமா சாப்பிடறது?" தயக்கத்துடன் கேட்டாள் மாயா

"நான் காலையில் டிபன் சாப்பிடற பழக்கம். பகல் ஒரு மணிக்குத்தான் சாப்பாடு. நீங்க காலை ஒன்பது மணிக்கே சாப்பிட்டு விடுவீங்கன்னு உங்கம்மா சொன்னாங்களே. வழியிலே கடையிலே டிபன் ஏதாவது வாங்கிச் சாப்பிட்டிட்டு டியூஷன் வீட்டுக்குப் போறதுக்குப் பதில் இங்கே சாப்பிட்டிட்டுப் போகலாமே?"

"காலையில் சாப்பிட்டபிறகு...சாயங்காலம் மங்களம் மாள் வீட்டுக்குப் போற வரை எதுவும் சாப்பிடறதில்லை. மங்களம்மா வீட்டு சமையற்கார அம்மா எனக்குத் தெரிஞ் சவங்க. யஜமானியும் அவங்களும் ரொம்ப வற்புறுத்தினாலே டியூஷனுக்குப் போற நாளில் அங்கே காப்பி டிபன் ஏதாவது கொடுத்ததைச் சாப்பிடுவேன். விடுமுறை நாளில் வீட்டில் காலை சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு டிபன் சாப்பிடறதில்லை. ராத்திரிதான் வேளையோடு மறுபடி சாப்பாடு..."

"சின்னப் பொண்ணு நீ—வேளைக்கு நன்னா சாப்பிடணுமே...இடையிலே டிபன் காப்பி சாப்பிடா திருப்பது தப்பு..."

"எனக்குத் தெரியும். ஆனால் சாப்பிடக் கட்டுப்படியாகிறதில்லை. அப்பா போன பிறகு அம்மாவுக்கு உடம்புக்கு வந்ததும் நாங்க ரொம்பச் சிரமப்பட்டுட்டோம். சிக்கனமா இருக்கணும்னு பகல் டிபனை நிறுத்திக் கொண்

டுட்டோம்." சொல்லியபடி மைசூர் பாகைப்பிட்டு வாயில் போட்டுக் கொண்டான்.

நெஞ்சுவரை வந்த துயரத்தைச் சாரதா விழுங்கிக் கொண்டாள்.

'நீலா! என்ன காரியம் செய்து விட்டே? உன் கௌரவத்திற்காக உன் மகளுக்கு எத்தனை பெரிய தண்டனை!' தாய்மை உணர்வில் கரைந்து போனது அவன் உள்ளம். அனுதாபம் கண்ணை ஈரமாக்கியது.

"இன்னொரு மைசூர்பாகையும் சாப்பிடு. கூச்சப் படாம சாப்பிடு. இதை உன் வீடுபோல நினைச்சுக் கோம்மா."

"நன்றி அம்மா...ஒரு உண்மையை இப்போ சொல்லட்டுமா?" மெல்லச் சிரித்தான் மாயா.

"சொல்லு. ஓரளவு என்னால் அதை ஊகிக்கவும் முடியும்."

"அப்படியா? அப்ப நீங்கள் சொல்லுங்க பார்க்கலாம்." மிகவும் பழகி விட்டது போன்ற நெருக்கத்தில் சிரித்தான் மாயா.

பளிச்சென்று சிரிப்பில் ஒளியிட்ட அந்த அழகு முகத்தை ஆர்வத்துடன் கையில் ஏந்திக் கன்னங் கனிய முத்தமிட வேண்டும் போன்றதொரு பரிவில் மனம் நெகிழ்ந்து சொன்னாள் சாரதா.

"மங்களம்மா வீட்டிலே என்னைப் பற்றி நன்றாக விசாரித்துக் கொண்ட பிறகுதான் டியூஷனை எடுத்துக் கொள்ளணும்னு உங்க அம்மா சொல்லியிருப்பாங்க."

"சரியா சொல்லிட்டீங்கனே! உங்களுக்கு எப்படித் தெரிஞ்சது?"

"இதிலே அதிசயம் ஒண்ணுமில்லையே. இள வயசுப் பெண் நீ. கொஞ்சம் அழகா வேறே இருக்கே உன்

நிலமையைச் சாதகமா வச்சுக்கொண்டு பாராது உன்னை மோசம் செய்யலாம் இல்லையா! டியூஷனுக்குன்னு அழைச்சுட்டு...வேறே தவறாக உன்னைப் பயன் படுத்தலாம் இல்லையா? வெளிக்கு ரொம்பக் கௌரவமாகத் தெரிஞ்சு கொண்டு உள்ளே விபரீத காரியம் செய்யும் கேவலமான வங்களும் இருக்காங்கனே!"

"அம்மாவுக்கு என்னைப் பத்தி ரொம்பக் கவலை. தவறானவங்க கையிலே சிக்கிவிடுவேனோன்னு ரொம்பப் பயம்."

"இருக்காதா பின்னே? பெத்தவ பெண் குழந்தைன்னா எப்பவும் வயிற்றிலே நெருப்பைக் கட்டிக் கொண்டுதான் இருப்பா."

"அம்மாவுக்கு நான் ரொம்ப நாள் கழிச்சப் பிறந்த குழந்தை. என் மேலே அவங்க உசிரையே வச்சுண்டு இருக்காங்க."

கருக்கென்று ஊசிபால் நெஞ்சிலே குத்தியது போன்ற ஒரு வேதனையில் முகத்தைச் சுளுக்கினாள் சாரதா.

"அப்பாவுக்கும் என் மேல் ரொம்பப் பிரியம். எனக்குத் தெரிஞ்சு என் அப்பா என்னை ஒரு தடவை கூட அடிச்ச தில்லை."

"நீ நல்ல குழந்தை. உன்னை ஏன் அடிக்கணும்—செல்லமா வளர்ந்த நல்ல புத்திசாலிப் பொண்ணு."

முறுக்கை ஒடித்து வாயில் போட்டு மென்று சுவைத்த படி பேசினாள் மாயா. "உங்க கிட்ட மனம் விட்டுப் பேசணும் போல ஒரு உணர்வு ஏற்பட்டது. மற்ற டியூஷன் வீடுகளில் நான் இப்படிச் சரி சமமா உட்கார்ந்து கொண்டு பேசற பழக்கம் இல்லை. இந்த டியூஷன் கிடைச்சது என் பாக்கியம்னு நான் நினைக்கிறேன். இந்தக் கோடை விடுமுறைக்குப் பிறகு நான் வேலை பார்க்கும் நர்ஸரி பள்ளிக் கூடத்திற்குப் போக மாட்டேன். அங்கே ரொம்ப வேலை—

சம்பளம் குறைவு. இந்த டியூஷன்கள் இல்லாதிருந்தா அம்மாவும் நானும் பட்டினி கிடக்க வேண்டியிருக்கும்— நான் உங்களுக்கு ரொம்ப நன்றி பாராட்டறேன். உங்களுக்கு ஹிந்தி பேசப் படிக்க நன்றாக வந்ததும் நீங்க வேற யார் வீட்டிலாவது எனக்கு டியூஷன் அமர்த்திக் கொடுத்தால் உபகாரமா இருக்கும்.”

“உனக்கு நல்ல வாழ்க்கையை அமைத்துக் கொடுக்க நான் ஆசைப்படறேன் குழந்தை!” தன்னுள் சொல்லிக் கொண்டாள் சாரதா...

“அதைப்பத்தி இப்போ என்ன? நான் கத்துக்க ரொம்ப நாளாகும். உன்னைப்போல எனக்குச்சின்ன வயசா? இந்த வயசிலே படிக்கிறது கொஞ்சம் கஷ்டம்...” சிரித்தாள்.

“அப்போ நானையிலிருந்து டியூஷன் ஆரம்பிக்கலாம். ரொம்ப நேரம் உட்கார்ந்துட்டேன். ரமாதேவி வீட்டு டியூஷனுக்குப் போகணும்” என்று சொல்லியபடி எழுந்து கையை அவசரமாகக் கழுவிக் கொண்டாள். குளிர் பானத்தை ஒரே வாயாகக் குடித்து விட்டு வாயைத் துடைத்துக் கொண்டாள்.

“ரொம்ப தாங்க்ஸ். வரட்டுமா” என்றபடி நகர்ந்தாள்.

“இரு. உன் அம்மாவுக்குக் கொஞ்சம் பலகாரம் கட்டித் தரேன். கொண்டு கொடு” என்றபடி சமையலறைப் பக்கம் திரும்பினாள் சாரதா.

“அம்மா வேண்டாம். அவங்களுக்குப் பிடிக்காது. டியூஷனுக்குப் போன இடத்திலே கை நீட்டி இதுகளை வாங்கிக் கொண்டு வரது என்ன பழக்கம் என்று கோபித்துக் கொள்வாங்க. நான் சாயங்காலம் வீட்டுக்குப் போற போது வழியிலே கடையிலே அம்மாவுக்கு இரண்டு பூவம்பழம் வாங்கிண்டு போய்டுவேன். மாசக் கடையிலே கையில் காசு தட்டுப்பாடா இருந்தா பஸ்ஸுக்கு அம்மா

கொடுக்கிற காசிலே பழம் வாங்கிக் கொண்டு நடந்தே வீட்டுக்குப் போய்டுவேன்.”

“உங்கம்மா மேலே உனக்கு அத்தனை பிரியம்னு சொல்ல வரே...”

“அவங்க எனக்காகச் செஞ்சிருக்கிற இயாகம் கொஞ்ச நஞ்சமில்லே. என்னைப் படிக்க வைக்க அவங்க எத்தனை சிரமப் பட்டாங்கன்னு வார்த்தை சொல்ல முடியாது. அவங்களை நான் ரொம்பவே நேசிக்கிறேன்”

“கொஞ்ச நாள் கூட அவங்களைப் பிரிஞ்சிருக்க உன்னால முடியாது போலிருக்கே?” வேடிக்கையாகக் கேட்டாள் சாரதா.

“உண்மைதான். அவங்களைப் பிரிஞ்சு என்னால இருக்கவே முடியாது. இப்போ நேர்யானியாப் போயிட்ட பிறகு எனக்கு அம்மாவுடைய நினைப்புதான் எப்பவும். சம்பாதிக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் இல்லாதிருந்தா நான் அம்மாவுக்குப் பணிலிடை செய்து கொண்டு வீட்டிலேயே இருப்பேன். நேத்திக்குப் பாவம் கால்வனியிலே ரொம்பத் துடிச்சுப் போயிட்டாங்க. நான் டியூஷன் முடிஞ்சு வீட்டுக்குப் போனதும் அம்மாலை உடனடியா டாக்டர்சிட்ட அழைச்சுக்கொண்டு போய்க் காட்டினேன். மருந்தைச் சாப்பிட்ட பிறகு தான் அம்மா நிம்மதியாத் தூங்கினாங்க.”

“பாவம் சம்பாதிச்சுப் போடறதோட அம்மாவுக்குப் பணிலிடைகளும் செய்யறே! நீ நல்ல பெண்”.

“அவங்க ஒரு நல்ல தாய்னு சொல்லணும். எனக்கு ஒரு ஜலதோஷம் வந்துட்டாக்கூடத் தாங்க மாட்டாங்க. நெற்றிக்குப் பத்துப் போட்டு—மூக்கின் மேலே விக்ஸ் கடலி, சிரக ரசம் பத்தியமா வச்சு... ரொம்பவே பாடு பட்டுவாங்க.

ஒரு தடவை எனக்கு நாலு நாள் சேர்ந்தாப்பலே கடும் காய்ச்சல் வந்துட்டது. ஜூர வேகத்திலே நான் பேத்தினே னாம். அம்மா அந்த நாலு நாளும் ராத்திரி வேளையிலே ஒரு பொட்டுக் கூடத் தூங்கலை. எப்பக்கத்திலேயே உட்கார்ந்திருந்தாங்க. தன் கைவளைகளை வித்து டாக்டருக்கும் மருந்துக்கும் செலவழிச்சாங்க. எனக்கு ஏதாவதுன்னா அம்மா தன் உயிரையே கொடுத்துடுவாங்க..."

"இத்தனை பிரியம் ஒருத்தர் மேலே ஒருத்தர் வச்சிருக்கீங்க. கல்யாணம் ஆனா நீ உன் புருஷன் வீட்டுக்குப் போகணுமே அப்போ? பிரிஞ்சுதானே ஆகணும்?"

முகம் சிவந்து போனாள் மாயா—"அதைப்பற்றி நான் நினைத்துப் பார்த்ததே இல்லை. பார்க்கவும் அவசியமில்லை. கல்யாணம் எங்களைப் போன்றவங்களுக்குப் கட்டுப்படியாகாத ஒரு லக்ஷரியாச்சே!" முறுவலித்துக் கொண்டு விடைபெற்று வெளியேறினாள்.

சாரதா வெகுநேரம் அந்த விசித்திரப் பெண்ணைப் பற்றி நினைத்தபடி உட்கார்ந்திருந்தாள்.

மறுநாளிலிருந்து அவளுக்கு டியூஷன் ஆரம்பமாகியது. ஹிந்தி எழுத்துக்களை உச்சரிக்கவும் எழுதவும் மாயா பொறுமையுடன் கற்றுக் கொடுக்க, சாரதா அவைகளைக் கற்கச் சிரமப்படுவது போலத் தடுமாற, நேரம் மிகவும் சுவாரசியமாகக் கழிந்தது.

அன்று புறப்படுமுன் மாயாவுக்குச் சாப்பிட டிபன் கொடுத்து உபசரித்தாள் சாரதா.

நாட்கள் வேகமாக நகர்ந்தன. ஒரு மாத காலம் ஓடிச் சென்று விட்டது. இந்தக் குறுகிய காலத்திற்குள் அவர்க ளிருவரிடையே மிகவும் நெருக்கமானதொரு நேசம் வளர்ந்து விட்டிருந்தது.

சாரதாவின் வீட்டு டியூஷனை மிகவும் ஆவனூடன் எதிர்பார்த்துக் கொண்டு குறித்த நேரத்தில் தினமும் வந்து கொண்டிருந்தாள் மாயா.

அவளை வரவேற்று அவளுடன் பேசி மகிழ்வதிலே மிக்க மகிழ்ச்சியடைந்தாள் சாரதா.

டியூஷன் முடிந்ததும் சாரதா டிபன் கொடுக்க எழுந்தால் கூடவே சகஜமாக மாயா எழுந்து சமையலறைக்கு வந்து அவளுக்கு உதவினாள்.

"அட! பெட்டி போட்டு வச்சிருக்கிற துணிகளை எடுத்து அலமாரியில் வைக்க மறந்துட்டீங்களே! நான் அடுக்கி வைக்கிறேன்" என வலியத் தானே உதவினாள் மாயா.

"இங்கேயே இப்படித் தரையிலே உட்கார்ந்துண்டு சாப்பிடறேன். உங்களுக்கு வீண் சிரமம் எதற்கு?" என்று தானே தட்டை எடுத்து வைத்துக் கொண்டு — சாரதா பரிமாறிய டிபனைச் சாப்பிட்டு, பின்னர் தட்டைக் கழுவித் துடைத்து வைத்துவிட்டுப் போனாள்.

"மங்களம்மாள் தோட்டத்திலேயிருந்து பறிச்சிக் கொண்டு வந்தேன். அவங்க உத்தரவு கொடுத்தாங்க. இல்லாட்டாப் பறிக்க மாட்டேன். உங்கள் வீட்டுப் பூச் சாடியில் வச்சா அலங்காரமா இருக்கும்" என்றபடி ஒரு கொத்துப் பூவைக் கொண்டு வந்தாள் அவ்வப்பொழுது.

"என்னத்துக்குக் காசை வீணா அடிச்சுத் திராட்சைப் பழம் வாங்கிக் கொண்டு வந்தே?" ஒருநாள் சாரதா அப்போடு அதட்டினாள்.

"முதல் மாசம் நீங்க கொடுத்த சம்பளத்தைக் கைநிறைய வாங்கிக்கொண்டு போன மகிழ்ச்சி எனக்குக் கட்டுக் கொள்ளலை. என் அம்மாவுக்குத் திராட்சைப் பழம் வாங்கினேன். அப்போ..."

"இந்தம்மாவுக்கும் வாங்கிண்டு வந்தியா?"

"ஆமாம். உங்களையும் என் தாயைப் போலத்தான் நினைக்கிறேன்."

“தாயைப் போலத்தானே நினைக்கிறே? தாயாக நினைக்கை... ஸலையா?”

“உண்மையை ஒத்துக்கறேன். என் தாயாக நான் வேறே யாரையும் நினைக்க முடியாது. அவங்களுக்கு ஈடாக வேறு ஒருவரை என் மனதிலே ஏத்துக்க முடியாது.”

“உனக்கு அம்மா காம்ளெக்ஸ் ரொம்ப அதிகம் இருக்கு.”

“என்ன வேண்டுமானாலும் வெச்சுக்கோங்க. அம்மா வாக வேறே யாரையும் என்னால் நினைக்க முடியாது.”

“நீ ரொம்ப ஆச்சர்யமானவள்.” சாரதா வியப்புடன் கூறினாள்.

அவள் மனதிலே ஆழமானதொரு சந்தேகம் ஏற்படத் தொடங்கியது. மெள்ள இந்தப் பெண்ணோடு பழகி, அன்பைக் கவர்ந்து பிறகு அந்தத் திடுக்கிடும் உண்மையைச் சொல்லத் திட்டமிட்டது சரியா?

இவள் நம்பவே மாட்டாள் போலிருக்கே. கவலைப் படத் தொடங்கினாள். அடிக்கடி தொலைபேசியில் நீலா தன் மகனைப் பற்றி விசாரித்துக் கொண்டிருந்தாள். நேரில் பார்க்கவேண்டும் என்று துடித்தாள். ஆனால் சாரதாவின் பேச்சிற்குக் கட்டுப்பட்டு அடுத்த கட்டிடத்தில் வசித்த போதிலும் நேரில் வரவில்லை. ஒதுங்கிக் கெர்ண்டிருந்தாள்.

“அம்மா! என்னை உங்க வீட்டுக்கு வர அனுமதியுங்கோ. என் மகனை நேரில் பார்க்கணும்னு துடியாத் துடிக்கிறேன்.” ஒருநாள் போனில் புலம்பினாள்

“சரி என ஏற்பாட்டுப்படி ஒரு காரியம் செய். நாளைக்கு நீ இங்கே வந்து என்னையும் உன் மகனையும் உன் பிறந்த நாளுக்குச் சாப்பிடக் கூப்பிடு.”

“ஐயோ என் பிறந்தநாள் போன மாதமே முடிந்து போயிற்றே!”

“சரி நாளைக்கு வெள்ளிக் கிழமையல்லவா? லக்ஷ்மி விரதம்னு சொல்லிட்டுக் கூப்பிடேன். ஏதோ ஒரு காரணம் சொல். நான் இப்போ ஹிந்தி டியூஷன் எடுத்துக்கலையா—அதைப் போல ஒரு கதையைக் கட்டேன்.”

“சரி நாளைக்கு சக்தி பூஜைக்குச் சாப்பிட வாங்கோன்னு அழைக்கிறேன்.”

திட்டப்படி மறுநாள் காலை நீலா வந்து அழைப்பு மணியை அழுத்தினாள்.

“அட! நீலா வராப்பல இருக்கு. உன் கிட்டே சொல்ல மறந்துட்டேன். அவ ஏதோ பூஜை பன்றானாம். சாப்பிடக் கூப்பிட்டா. உன்னையும் அழைச்சிண்டு வரச் சொன்னா. நான் சொன்னேன். அந்தப் பெண் ரொம்பக் கூச்ச கபாவமுடையவ. எதுக்கும் நீ நேரேயே வந்து கூப்பிடு என்றேன்” என்று கூறிவிட்டுக் கதவைத் திறக்க விரைந்தாள்.

நீலா தன் மகனை நேருக்கு நேர் மறுபடியும் பார்த்த போது உணர்ச்சி வசத்தில் பதறிப் போனாள்.

“சாரதா அம்மா...நீங்களும் மாயாவும் சாப்பிட எங்க வீட்டுக்கு வரணும்...கூப்பிட வந்தேன்”—திணறினாள்.

“இவங்க எங்க பக்கத்துக் கட்டிடத்திலே குடியிருக்கிற நீலா...” அறிமுகப்படுத்தினாள் சாரதா.

“தெரியும். இவங்களை நான் ஏற்கனவே மங்களம் மாள் வீட்டில் சந்திச்சிருக்கேன். என்னை எங்க வீடு வரை காரில் கொண்டு போய் விட்டாங்க.” மெல்லச் சிரித்தாள் மகிழ்ச்சியுடன் மாயா.

“அப்படியா! நல்லதாச்சு. அவங்க வீட்டுக்கு நாம ரெண்டு பேரும் சாப்பிடப் போறோம்.”

முகம் மாறிப் போய் மௌனமாக நின்றாள் மாயா...

"உங்கம்மா எதுவும் சொல்ல மாட்டாங்க. உனக்கு நான் எப்படி நெருக்கமோ—அதை விட இவங்க உனக்கு நெருக்கமானவங்கன்னு நினைச்சுக்கோ. மறுக்காதேம்மா. இவங்க வீட்டுச் சாப்பாட்டை எதிர்பார்த்து நான் இன்னிக்குச் சமையல் கடையை முடி வச்சுட்டேன்." உரத்துச் சிரித்தாள் சாரதா...

"ஆமாம் மாயா, உன்னையும் சாரதாவையும் நேரில் கூப்பிடவந்தேன். இன்னிக்கு சக்தி பூஜை செய்தேன். யாராவது ரெண்டு பேருக்குச் சாப்பாடு போடணும்னு ஆசை" என்று திணறினாள்.

"சரி...வரேன்" என்று ஒப்புதல் கொடுத்தாள் மாயா.

நீலாவின் ஃப்ளாட் பூஜையறையில் தெய்வங்களின் படங்களின் மீது ஏகப்பட்ட பூமாலைகள். புலனேஸ்வரி மாதா பெரியதொரு ரோஜா மாலையில் புன்னகைத்துக் கொண்டிருந்தாள். இடுப்பளவு உயரமானதொரு வெள்ளிக் குத்து விளக்கு பளிச்சென்று எரிந்து கொண்டிருந்தது. கற்பூரம் சந்தனம் ஊதுபத்தியின் கலவை மணம் ஃப்ளாட்டைத் திணற அடித்துக் கொண்டிருந்தது.

நுனி வாழை இலைகளைத் தயாராக மேஜைமேல் விரித்து ஸ்டீல் டம்ளரில் நீர் நிறைத்துத் தயாராக வைத் திருந்தாள்.

"நான் பரிமாறுகிறேன். உட்கார்ந்து சாப்பிடுங்கோ—அதான் பூஜையின் சம்பிரதாயம்" என்று நீலா சொல்லி விட்டாள்.

"ஆச்சர்யமா இருக்கே அம்மா... எனக்குப் பிடிச்ச உருளைக்கிழங்கு பட்டாணிக் கூட்டு, கோஸ் பொரியல்... புதினா தயிர்ப் பச்சடி பண்ணியிருக்கீங்களே? அட பால் பாயசமா? எனக்கு ரொம்பப் பிடிக்கும்." கண்களை இடுக்கிக்கொண்டு பச்சிளங் குழந்தை போல மாயா ஆர்ப் பரிப்பதைக்கண்டு நீலா மனம் உருகிப் போனாள்.

"இதெல்லாம் என் கணவருக்குப் பிடிச்ச அயிட்டம் கள்." அடிக்குரலில் மெல்லச் சொன்னாள்.

சாப்பாடு முடிந்ததும் ஒரு தட்டில் வெற்றிலை பாக்கு பழத்துடன் ஒரு பிரிண்டெட் சில்க் புடவையும் ரவிக்கையும் வைத்துக்கொண்டு வந்து மாயாவின் முன் நீட்டினாள்.

"ஐயோ! இதெல்லாம் எதுக்கு? சாப்பாடு போட் டங்க, ரொம்பத் தாங்க்ஸ்."

"உங்கம்மா இதை வாங்கிண்டு வந்தா கோவிச்சப் பாங்களன்னு தெரியும். ஆனால் பூஜை நாள் அன்று ஒரு கன்னிப் பெண்ணுக்குப் புடவை ரவிக்கை கொடுக்கணும்னு நீலாவின் ஆசை. இது அம்பாள் பிரசாதம். எடுத்துக்கோ. நான் அப்படிச் சொன்னதாக உன் அம்மாகிட்டே சொல்லு. கோவிக்க மாட்டாங்க." தாஜா செய்தாள் சாரதா.

"நீலா அம்மா...ரொம்ப தாங்க்ஸ்" என்று கூறி விட்டுத் தட்டிலிருந்தவைகளை எடுத்துக் கொண்டு சட்டென்று அவள் காலில் விழுந்து கும்பிட்டாள்.

மெல்லத் தன் பாதங்களை அந்தப் பிஞ்சு விரல்கள் தொட்ட போது உடல் சிலிர்த்துப் போய் விட்டாள் நீலா...

கட்டுக் கொள்ள முடியாது, சட்டென்று குனிந்து மாயாவை வாரித் தன் மார்புடன் அணைத்துக் கொண்டாள்.

"சகல சௌபாக்கியத்தோட நீ வாழணும்னு வாழ்த்தறேன்..." தழுதழுத்தாள்.

சாரதாவின் கடுமையான பார்வையைக் கண்டு அவள் தன் உணர்ச்சிகளைக் கட்டுப்படுத்திக் கொண்டு...மாயா யின் பட்டுக்கன்னங்களைத் தடவிக் கைகளைத் தன் கன்னத்தில் பொருத்திக் கொண்டாள்.

சிறிது நேரத்தில் மாயா விடைபெற்றுக் கொண்டு போய் விட்டாள்.

“நான் ரொம்பப் பயந்து விட்டேன். எங்கே நீங்க ஏதாவது உளறி விடுவீங்களேன்னு ரொம்பக் கலவரமாகி விட்டது.” சாரதா அன்புடன் கடிந்து கொண்டாள்.

“என் கையாலேயே என் மகளுக்குச் சாப்பாடு போட்ட ஒரு ஆனந்தத்தை என்னால் அடக்கிக் கொள்ளவே முடியலை. சாரதா அம்மா ஒரு விந்தையைக் கவனிச்சீங்களா? மாயாவுக்கு அவ அப்பாவுக்குப் பிடிக்கும் உணவு வகைகள் ரொம்பப் பிடிச்சிருக்கு. அவர் கருப்பா, சிவப்பான்னு பார்த்தவ கூடக் கிடையாது. வாஷ்பேசின் கிட்டே கையலம்பப் போன போது துவாலையை எடுத்துக் கொடுத்தேன். அவ் அப்பாவைப் போலவே சோப்பைக் கையில் தேய்த்துக் கொண்டு கையைக் கழுவின முறை துவாலையில் துடைத்துக் கொண்ட விதம்...கையால் முகவாயைத் தாங்கிக் கொண்டு உட்காரும் பாணி எல்லாம் தத்ரூபம் அவளது அப்பா போலவே செய்கிறாளே, என்ன ஆச்சரியம்...!”

“இதில் ஆச்சரியம் ஒன்றுமே இல்லை... பாரம்பரியமாக வரும் சாயல், தோற்றம்...அங்க அமைப்பும் பேச்சும், பழக்கவழக்கங்களும் கூடவே வரும்...அவ்வளவுதான். மாயா உங்க மகதான் நூற்றுக்கு நூறு உங்க மகதான்னு ஒவ்வொன்றும் நிரூபிக்கிறது. அவ்வளவுதான்.”

“ஒரு மாசத்துக்கு மேலே பல்லைக் கடிச்சுக் கொண்டு காத்திருத்தேன். இன்னும் ஒத்திப் போடனுமா? நாம் எப்போ ரத்னாவைப் போய்ப் பார்க்கப் போறோம்? எப்போ உண்மையைச் சொல்லி என் மகளை என்னோடு அழைச்சுக்கப் போறோம்?” கண்ணீருடன் கலங்கினாள் நீலா.

“இன்னும் கொஞ்சம் பொறுமையா இருங்கோ. முள்ளில் போட்ட சேலையாகப் பிரச்னை ரொம்பச்

சிக்கலாக இருக்கு. அவசரப்பட்டா முதலுக்கே மோசமாயிடும்...எனக்கு நானே சிந்திக்க முடியாத சங்கதிகளை என் சிநேகிதி மகன் ரங்கனோட ஆலோசிச்சுச் செய்கிற பழக்கம்...”

“ரங்கன் யார்?” நீலா வியப்புடன் கேட்டாள்.

“அவன் ஒரு காவல் துறை அதிகாரி. முன்னே இருங்கேயே இந்த வட்டாரத்திலே வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். இப்போ போக்குவரத்துப் பகுதியிலே வேலை பார்க்கிறான்.”

“போலீஸ்காரர் உதவி இதற்கு எதற்கு...?”

“போலீஸ் உதவி தேவையில்லை—ஒரு புத்திசாலியின் யோசனை தேவை. ரங்கன் மகா புத்திசாலி. எனக்குப் பல சமயம் பல பிரச்னைகளுக்கு ஆலோசனை சொல்லி ரொம்ப உதவியிருக்கான்.”

“இந்த ரகசியத்தை அவர்கிட்டே கட்டாயம் சொல்லனுமா?”

“அவன் எனக்குச் சொந்தப் பிள்ளையைப் போல. நான் எடுத்துக் கொள்ளும் எந்த முயற்சியிலும் அவனைக் கலந்து கொள்ளாது செய்ததே இல்லை. அவன் கலந்து கொண்டாலே என் பிரச்னைக்கு ஒரு தீர்வு ஏற்பட்டு விடும்—எல்லாம் வெற்றிகரமாக, சுகமாக முடியும்...”

“எப்படியோ சாரதா அம்மா...என் மகளை என்னோடு சேர்த்து விடுவீங்களேன்னு நான் ரொம்ப நம்பறேன்.”

“நம்பிக் கையோடேயே இருங்கோ...நல்லது நடக்கும்.” கூறிவிட்டு விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

அழைப்பு மணியை அழுத்திவிட்டு...நெற்றியில் பூத்த வியர்வையைத் துடைத்துக் கொண்டு ரங்கன் என்னும் ரங்கநாதன் வெளியே நின்றான்.

எதிர்புறத்து ஃபிளாட்டிலிருந்து ஒரு வயதான மனிதர் வெளியே வந்தார். சாரதாவின் ஃபிளாட்டுக்கு எதிரே ஒரு போலீஸ் அதிகாரி நிற்பதைக் கண்டு பயந்து விட்டார்.

ஆனாலும் நகரவாசிகளுக்கே உண்டான தனித் தன்மை, நமக்கேன் பாடு என்று எண்ணுகிறவர் போல... மெல்ல எதிர்ப்புறமாக நடந்து கீழே இறங்கிப் போய் விட்டார்.

அவருக்குத் தெரிந்திருக்க நியாயமில்லை.

அவர் வசித்த அந்த ஃபிளாட்டில் அமிர்தம், சிவநேசன் என்ற தம்பதியர் வசித்தனர்.

அமிர்தம் என்ற அந்த அம்மாள் தன் மருமகனை வரதட்சணைப் பணத்திற்காகப் பாடுபடுத்தி வைத்த போது சாரதா தலையிட்டு ரங்கனை வரவழைத்து அவர் களைப் பயமுறுத்தி அந்தப் பெண் மல்லிகாவை வாழ வைத்தது ஒரு சுவாரசியமான கதை.

சாரதா அம்மா ஒரு சமூக சேவகி. தன்னந்தனியாக வயதைப் பொருட்படுத்தாது பெண்களுக்காகப் போர்க் கொடி தூக்கும் வீராங்கனை.

ஆமாம். இப்போது அவனை அவசரமாக எதற்காக அழைத்திருக்கிறாள்? தீபாவளி, பொங்கல் போன்ற பண்டிகையின் போதுதான் அவள் அவனை அழைத்து டிபன் காப்பி வழங்குவது வழக்கம். அவன் பிறந்த நாளை மறக்காது அவனைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டு வாழ்த்தி

விட்டுப் பின்னர் வீட்டுக்கு வரச் சொல்லி ஏதாவது ஒரு பரிசு கொடுப்பது வழக்கம்.

பெற்ற தாயைப் போல அன்பு காட்டிய அவள் மீது அவனுக்கு மிக்க பிரியம் உண்டு.

காரணமில்லாது அவன் அவனை அந்த நேரத்தில் அழைக்கவில்லை. இப்போது எந்தப் பெண்ணிற்கு என்ன கொடுமை நடந்துவிட்டது?

கற்பழிப்பா? வரதட்சிணை விவகாரமா? வீட்டை விட்டு ஒடிப்போன பெண்ணை மீட்டுப் பெற்றோர்களிடம் சேர்க்க உதவி தேவையா? என்னத்திற்கு சாரதா அவனைத் தொலைபேசியில் கூப்பிட்டாள்? முதல் நாள் அவனுக்கு நல்ல தலைவலி—ஒய்வு எடுத்துக் கொள்ள முடியாது காவல் துறையில் பல பணிகள். அன்று காலை அவன் ஒரு கேஸ் சம்பந்தமாக இந்தப் பகுதிக்கு வர நேர்ந்தது. அப்படியே சாரதாவைப் பார்த்து என்ன என்று விசாரித்து விட்டுப்போக வந்திருந்தான்.

அழைப்பு மணியை இன்னொரு தடவை அழுத்தி விட்டுத் தொப்பியைக் கழற்றிக் கைமடக்கில் பிடித்தபடி உஸ் எனப் பெருமூச்சு விட்டான்! கச்சிதமாகத் தன் உடல் எடையைக் காப்பாற்றிக் கொண்டுவந்தவன். சமீபத்திலே ஒரு கிலோ எடை கூடிவிட்டிருந்தது. அதை உடனடியாக இறக்கிவிட வேண்டும். பம்பாயிலிருந்த மூத்த பிள்ளையை விட்டு, அம்மா அவனுடன் கூட இருக்க வந்ததின் விளைவு.

"இன்னொரு தோசையைப் போட்டுக்கோ—ஒடி உழைக்க உடம்பில் தெம்பு இருக்க வேண்டும்" என வற்புறுத்தி, காலை அவனது அளவுக்கு மீறி டிபன் சாப்பிடச் செய்து விட்டிருந்தான். தேவைக்கு மீறிச் சிறிதளவு சாப்பிட்டாலும் பலன் உடனடியாகத் தெரிந்து விடுகிறதே! லிஃப்ட் இல்லாததினால் மாடிப்படியைத் தாவி ஏறி வந்தான்—லேசாக மூச்சு இரைத்தது. வயிற்றின்மீது கையை வைத்துத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

தொந்தி, தொப்பையை வளர்க்காது அவன் கச்சிதமாக உடம்பை வைத்துக் கொள்ளவேண்டும். போக்குவரத்துப் பகுதியிலிருந்து கிரைம் பிராஞ்சுக்கு மாற்றப்பட்டு மூன்று நாட்கள் தானாகியிருந்தது. அங்கே வேலை எக்கச்சக்கமாக இருக்குமே?

பலவாறு எண்ணியபடி வாயில் அழைப்பு மணியை மீண்டும் அழுத்தினான்.

நடையில் காலடி ஓசை கேட்டதும்—முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டான்.

கதவு திறக்கப்பட்டது. வெளிர்நீலப் பிரிண்டெட் சேலையில் அழகாகத் தெரிந்த அந்த இளம் பெண்ணை ஆச்சர்யமாகப் பார்த்தான்.

"உள்ளே வாங்கோ - அம்மா கைவேலையாக இருக்காங்க" என்று மெல்லிய குரலில் சொல்லிவிட்டுத் திரும்பியவள் பின்னே அவன் உள்ளே நுழைந்து கதவைச் சாத்தி விட்டு, 'குட்மார்னிங்' என்று குரல் கொடுத்தான்.

"வாப்பா ரங்கா...உனக்காகக் காத்துக் கொண்டிருந்தேன்" என்று வரவேற்ற சாரதா புன்முறுவலுடன் உள்ளேயிருந்து வந்தாள்.

முன்னறையில் எப்பொழுதும் உட்காரும் ஜன்னலைப் பார்த்த சோபாமீது அமர்ந்து கொண்டான்.

"நீ கிளம்பிட்டியா மாயா...போறதுக்கு முன்னாடி அந்தத் தேநீர்க் கெட்டிலையும் பலகாரத் தட்டையும் இப்படி வச்சுட்டுப் போறியா?"

"சரி அம்மா" என்று பதிலளித்த மாயா மின்னலாக மறைந்து போனாள்.

மரத்தட்டில் கெட்டில், கோப்பை - பலகாரத் தட்டு இத்யாதிகளுடன் அவன் முன்னறைக்குள் வந்தபோது மறுபடியும் ரங்கன் அவனை அதிசயமாகப் பார்த்தான்.

தேன் குழலும், குலோப்ஜாமூனும் இருந்த ஸ்டீல் தட்டைக் காப்பி மேஜைமீது வைத்தபோது அந்தப் பிஞ்சு விரல்களின் அழகிலே ஒரு கணம் லயித்துப் போனான்.

"அம்மா! டிபன் வேண்டாம்-இதெல்லாம் சாப்பிடக் கட்டுப்படியாகாது" என்று அவன் உரத்துக் கூறியபோது அந்தப் பெண் மெல்லச் சிரித்தாள். கன்னத்திலே லேசாக விழுந்த சூழியின் அழகிலே சொக்கிப் போய் அவளையே ஒரு விநாடி பார்த்துக் கொண்டிருந்தான்.

"ரொம்ப அதிகம் இல்லே...மாயாதான் எனக்குக் குலோப்ஜாமூன் செய்யக் கத்துக் கொடுத்தா. அவளது செய்முறை. ஒரு துளி சாப்பிடு, உப்பிப் போக மாட்டே.

"அம்மா செனக்கியந்தானே—காலா காலத்திலே ஒரு கால்கட்டு போட்டுக் கொண்டிருந்தா அம்மா பம்பாய்க்கும் மெட்ராசுக்கும் இப்படி அலைய வேண்டாம்..." என்று உரிமையோடு அதட்டியபோது அவன் கண்கள் மாயாவைப் பார்த்துப் பிரமித்துக் கொண்டிருந்தன.

"நான் வரட்டுமா?" தோள் பையை மாட்டிக் கொண்டு நின்ற மாயாவும் அவனைத்தான் பார்த்தாள்.

"போயிட்டு வா. மறுபடி நாளன்னிக்குத்தானே வருவே? ஓ. கே. கதவை இழுத்துச் சாத்திக் கொண்டு போ. குடையை மறக்காம எடுத்துக்கோ. வெய்யில் இன்னிக்கு ரொம்பக் கடுமையாக இருக்கு." பதபடவென்று பேசினாள்.

க்ளிக்கென்று வாயிற்கதவு வெளியே இழுத்துப் பூட்டப்படும் ஓசை கேட்டதும் அவன்...துளியளவு ஸ்பூனால் குலோப்ஜாமூனை வெட்டி வாயில் போட்டுக் கொண்டான்.

"ரொம்ப நல்லா இருக்கு. டிபனை இனிமேல் சாப்பிட முடியாது. தேநீர் அரைக் கப் போதும். ஆமாம், அந்தப் பெண் யார்?"

"டியூஷன் வாத்தியார்..." சாரதா சிரித்தாள்.

"என்ன டியூஷன்?" நிமிர்ந்து உட்கார்ந்தவன் அவளை வேடிக்கையாகப் பார்த்தான்.

"ஹிந்தி கத்துக்கறேன். இப்பத்தான் சின்ன வாக் கியங்கள் படிக்க வந்திருக்கு."

"இது என்ன புதுக்கதை—உங்களுக்கு ஹிந்தி நன்றாகத் தெரியுமே!"

"இப்படிக் கதை செய்யாட்டி அந்தப் பெண்ணுக்கு என்னால் உதவ முடியாது."

"ஆமாம். யார் இந்தப் பெண்? என்ன உதவி? வரதட்சணைப் பிரச்னையா..." முறுவலித்தபடி ஒரு வாய்த் தேநீரைப் பருகிவிட்டுக் கோப்பையை வைத்தான்.

"தேநீர் கூட அந்தப் பெண்தான் தயாரித்தாள். எப்படி இருக்கு? சமையலில்கூடக் கெட்டிக்காரி. ஆமாம் ரங்கா, பெண் எப்படி இருக்கா?"

"இதென்ன? பெண் பார்க்கலா என்னைக் கூப்பிட்டீங்க?"

"அப்படித்தான் வச்சுக்கோயேன். நல்ல வரன்களை நல்ல இடத்திற்கு அறிமுகம் செய்து வைக்கிறது என் சமூக சேவைகளில் ஒன்று. உனக்குத்தான் இன்னும் கல்யாணம் பண்ணிக்கணும்னு தோணலையே. என் சிநேகிதியோட பிள்ளை நீ. உனக்கு நான் ஒரு பெண்ணைப் பார்த்து முடிவு செய்கிறதிலே தப்பு இல்லையே?"

"சாரதாம்மா நீங்க ரொம்ப வேடிக்கை செய்கிறீங்க."

"உண்மையைச் சொல்றேன். மாயா படிச்ச பெண். அழகா இருக்கா. அடக்கமானவள்னு எனக்குத் தெரியும். ஜாதிப் பிரச்னை ஏதும் கிடையாது. நம்ப வருப்புப் பெண். அவளைப் பார்த்ததும் எனக்கு உடனே உன் ரூபகம் வந்தது."

"மறுபடியும் கேட்கிறேன். இந்தச் சமயம் உங்களுக்கு ஏற்பட்ட பிரச்னை என்ன?"

"மாயாவுக்குத் தக்க இடத்திலே கல்யாணம் செய்து கொடுக்க வேணும் என்பதற்காக வரதட்சிணை இல்லாமல்தான் கேட்காமப் பெண்ணை அவளது தகுதிக்காகக் கல்யாணம் செய்துக்கிற இடம் ஏதாவது தெரிஞ்சா சொல்."

"நான் ஒரு போலீஸ்காரன்."

"நாலு இடத்திலே பழகறே. அதனாலே கேட்டேன். இந்த மாயாவுக்குத் தகுந்த பிள்ளை யாராவது உன் கண்களில் படும்."

"என் கண்களில் குற்றவாளிகள்தான் தென்படுவாங்க." சிரித்தான் ரங்கன்.

"நல்லவனா எவனாவது தென்பட்டா சொல்லு அப்பா. உன் அம்மா எப்படியிருக்காணு விசாரிக்கவும், உன்னைப் பார்க்கவுந்தான் கூப்பிட்டேன். மாயாவின் கல்யாணம் தவிர இப்போ எனக்கு வேறே எந்தவிதமான பிரச்சனையுமில்லை."

"அம்மா நல்லாத்தான் இருக்காங்க. ஒரு தடவை இங்கே கூட்டிக் கொண்டு வரேன். அப்போ நான் கிளம்பறேன்" என்றபடி அவன் எழுந்திருந்தான்.

"நான் சொன்னதை மறக்காதே. உன் காவல்துறை நிலையத்திலே நல்ல குணமுடைய, உன்னைப் போல, பண்பான நல்ல பிள்ளை எவனாவது கிடைச்சா பார்த்துச் சொல்லப்பா. மாயாவுடைய தாய் வியாதியா கிடக்கா. நகப்பன் இல்லாத குடும்பம். பண வசதியில்லாமத் தவிக்கிறாங்க. அவ தகுதிக்கு ஏற்ற மாப்பிள்ளை பத்தாயிரத் துக்குக் குறையாம வரதட்சிணை கேட்பான். பணம்—சீர்—எதுவும் கேட்காத இடமாப் பார். நல்லவன், உன்னைப் போல ஒரு பண்பாளனாகப் பார். உனக்கும் புண்ணியம் உண்டு."

“காவல்துறை வேலையை விட்டுக் கல்யாணத் துறையில் தரகனாகி விடுன்னு சொல்றீங்க. பார்க்கிறேன். சாரதா அம்மா, சில சமயம் எனக்கு உங்களைப் புரிஞ்சுக் கவே முடியறதில்லை.”

“ரங்கன் இந்தத் தடவைப் புரிஞ்சுக்க முயன்று பார்.” சாரதா சிரித்தபடி விடை கொடுக்க அவன் வெளியேறினான். கதவைச் சாத்திக் கொண்டு உள்ளே வருமுன் தொலைபேசி சினுங்கியது.

“நான்தான் நீலா பேசறேன். எங்க ஃபிளாட்டு முன்னாலிருந்தபடி நான் சாலையையே பார்த்துக் கொண்டு நின்றேன்.”

“அப்படியா?”

“என் மக மாயா நான் கொடுத்த அந்த சில்க் புடவையைக் கட்டிக் கொண்டு வந்ததைப் பார்த்துப் பூரித்துப் போனேன். கொஞ்ச தூரத்திலிருந்து பார்த்தப்போவே அவ ரொம்ப அழகா இருந்தா. கிட்டக்க நின்னு பார்க்க முடியலையென்னு மனம் ரொம்ப வேதனைப் படறது. நல்லவேளை, ரத்னா அந்தப் புடவையைப் பற்றி எதுவும் சொல்லாம மாயா உடுத்திக்க அனுமதிச்சாளே. அதுவே பெரிய காரியம்...எப்போ நாம அவனைப் போய்ப் பார்க் கிறதுன்னு முடிவு செஞ்சிருக்கிறீங்க?” பதட்டமாகக் கேட்டான்.

“இத்தனை காலம் அமைதியா இருந்த உங்களுக்கு இப்போ ஏன்தான் அவசரம்? இன்னும் சில நாட்கள் போகட்டும். இந்த மாசமும் எனக்கு மாயா டியூஷன் எடுக்கட்டும். அவ அம்மாவுக்கு மருந்து வாங்க நான் கொடுக்கும் பணம் தேவைப்படும். அடுத்த வாரம் ஒரு நாள் மாயா வீட்டில் இல்லாதபோது நான் உங்களை அழைத்துப் போகிறேன்” என்றான்.

பின்னர் தோள் பையை மாட்டிக்கொண்டு கதவைப் பூட்டிவிட்டு வெளியே கிளம்பினான்.

பஸ்ஸை விட்டிறங்கிய சாரதா, சிவம் சாலையின் குறுக்கே ஓடிய மார்க்கப்பந்து தெருவுக்குள் புகுந்தாள்.

கோர்ட் விடுமுறையாதலால் வரதன் வீட்டில்தான் இருந்தார்.

அழைப்பு மணி ஓசையைக் கேட்டதும் கதவைத் திறந்தவர் புன்முறுவலுடன் வரவேற்றார்.

மல்லிகாவின் விவாகரத்து வழக்கை எடுத்து நடத்தி உதவியவர் வரதன்.

அப்போது ஏற்பட்ட பரிச்சயம் — சாரதாவுக்குச் சட்டம் பற்றிச் சந்தேகம் டோன்றும் போதெல்லாம் அவரை அணுகுவது வழக்கம். வீட்டின் வாயில் புறத் திலிருந்த ஆபீஸ் அறைக்குள்ளே அழைத்துச் சென்று அமர்த்தினார்.

மாயாவின் விவகாரத்தை விளக்கமாக எடுத்துச் சொல்லிவிட்டு சாரதா முகத்தைத் துடைத்துக் கொண்டாள். ஏனோ அவளது நெஞ்சு படபடத்தது.

சமீப காலத்திலே நெருங்கிப் பழக நேர்ந்ததாலே அந்தப் பெண் மீது அவளுக்கு மிக்க பரிவு ஏற்பட்டிருந்தது.

எப்படியாவது பெற்ற தாயையும் மகளையும் சேர்த்து வைக்க வேண்டும் என்றதொரு தீவிரமான ஆசை அவளை அலைக்கழித்துக் கொண்டிருந்தது.

“குழந்தையை மனப்பூர்வமாகக் கொடுத்துவிட்டு— பல ஆண்டுகளுக்குப் பிறகு திரும்பக் கேட்டால் வளர்த்தவள் லேசில் விட்டுக் கொடுக்க மாட்டாள்.

“இதில் சட்டப்படி போராட எந்த வகை ஆதாரமும் இல்லை. அதனாலே உங்க சிநேகிதி...வளர்த்தவகிட்டே மனம் விட்டுப் பேசித்தான் சமாளிக்க முயல வேண்டும். நன் சொத்துக்களைத் தனக்குப் பின் உங்கள் சிநேகிதி அந்தப் பெண்ணுக்கு எழுதி வைப்பதில் எந்தக் கஷ்டமும்

ஏற்படாது. அவளது சொத்து. அதை அவன் யாருக்கு வேணுமானாலும் தரலாமே. ஆனால் தன் மகள் என்று உரிமை பாராட்டச் சட்டத்தை அணுகுவதில் எந்தப் பயனும் இருக்காது."

வீட்டுக்குத் திரும்பிய சாரதாவுக்கு மிகவும் களைப்பாகவும் சலிப்பாகவும் இருந்தது—சாப்பிடப் பிடிக்காது பலவும் எண்ணியபடி படுத்து விட்டாள்.

மறுநாள் காலை, வேலைக்காரி புறப்பட்டுப் போன போதுதான் அவளுக்கு ஞாபகம் வந்தது.

திமர் எனக் காப்பிப் பொடி தீர்ந்து விட்டிருந்தது. அடுத்த கட்டிடத்தின் கீழ்ப் பகுதியிலிருந்த சிறப்பு அங்காடியில் தேவைப்பட்ட வேறு சில சாமான்களையும் வாங்கிக் கொண்டு வர அவள் கதவைப் பூட்டிக் கொண்டு கிளம்பினாள்.

"அட்டா! நீங்க வெளியிலே போறாப்பல இருக்கே—கொஞ்சம் நேரம் கழிச்சு வரட்டுமா...? இல்லாட்டா உங்களோட துணையா வரவா?" கேட்டபடி மாயா வந்து எதிரில் நின்றாள்.

"ஒரு காரியம் செய். கதவைத் திறந்து விடறேன். அடுப்பை மூட்டி சமைச்சு வச்சிருக்கிற பட்டாணி பாத்தைச் சூடு பண்ணி—தட்டுகளை எடுத்து மேஜை மேலே வை. நான் சாப்பிட வந்துடறேன்..." என்றபடி கதவைத் திறந்துவிட்டு விரைந்து விட்டாள்.

சாரதா தன்னிடம் காட்டிய நம்பிக்கையும் பரிவும் கண்டு மாயா மகிழ்ந்து போனாள்.

அடுப்பைப் பற்ற வைத்து மேடை மேல் வைத்திருந்த உணவுப் பாத்திரத்தை அடுப்பில் ஏற்றினாள்.

தட்டுகளைக் கழுவித் துடைத்து மேஜை மேல் வைத்து விட்டு, குடாகிவிட்ட உணவை இறக்கி வைத்துவிட்டு,

தனக்குள்ளே மெல்லப் பாடிக்கொண்டு நடைப் பக்கம் வந்தாள்.

மனதிலே மகிழ்ச்சி ஏற்படும் போது அவளுக்குப் பாட்டு வந்துவிடும். இனிய குரல் இருந்தது. சங்கீதம் கற்றுக் கொள்ள வசதி இருக்கவில்லை. அம்மா அடிக்கடி பாடும், 'குயிலே உனக்கனந்த கோடி நமஸ்காரம்' என்ற பாடலைப் பாடிக்கொண்டே முன்னறையில் வந்து உட்கார்ந்தாள்.

வாயில் மணி ஒலித்தது. "குமரன் வரக் கூவாய்" என்று முணுமுணுத்தபடி கதவைத் திறந்தவள் முகம் சிவந்து போனாள்.

வெளியில் ரங்கன் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"உங்களுக்கு நல்ல குரல் இருக்கே! உங்களுக்குப் பாடவும் தெரியுமனு சாரதா அம்மா சொல்லலையே!" சிரித்தான் ரங்கன் மோகனமாக. மாயாவின் நெஞ்சு மகிழ்ச்சியில் படபடத்தது.

முதல் நாள் அவன் சந்தித்த போதே மனதிலே ஒரு இனிய உணர்வு. வீட்டுக்குப் போன பிறகும் வெகுநேரம் அவனையே நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். 'சே! என்ன ஆசை இது...அவர் யாரோ? நாம் யாரோ?' என்று தன் உணர்வுகளைச் சாடிக்கொண்டிருந்தான்.

மறுபடியும் ஏற்பட்ட அந்தச் சந்திப்பில் அவன் மகிழ்ச்சியில் திளைத்தான். அவளிடம் அவர் சகஜமாகப் பேசி விட்டாரே...! தாங்க முடியாத வியப்பு...

"உட்காருங்கள். சாரதா அம்மா வந்து விடுவாங்க" என்று உபசரித்து விட்டுக் கதவைத் திறந்து வைத்தபடி அவள் உள்ளே சென்று விட்டாள்.

மூச்சிரைக்கக் கூடையுடன் வந்த சாரதா வாயிற் கதவு திறந்து கிடப்பதைக் கண்டு ஒருகணம் துணுக் குற்றுப் போனாள்.

உள்ளே நுழைந்தவன் முன்னறையில் ரங்கன் பத்திரிகையைப் புரட்டிக்கொண்டிருப்பதைக் கண்டான்.

தன்னத் தனியாக இருக்கும் போது உள்ளே அவனை உட்காரவைத்துக் கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டால்— பார்ப்பவர்களுக்கு நல்லதாகப் படாது என்று மாயா கதவைத் திறந்து போட்டிருக்கிறாள். பவே பெண், ரொம்பக் கெட்டிக்காரி-விஷயம் தெரிந்தவன். தன்னுள்ளே எண்ணி மிழ்ந்தபடி, "ஹலோ ரங்கன், எங்கே இப்படி?" என்று உபசாரமாக விசாரித்தான்.

"உங்களைப் பார்த்து விட்டுப் போகலாம்னு வந்தேன். அம்மா உங்களை நாளை மறுநாள் வந்து பார்ப்பதாகச் சொல்லியிருக்காங்க" என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்து நின்றான்.

"என்னைப் பார்க்க வந்தியா, இல்லாட்டா?...?" என்று தணிவான குரலில் கேட்டுவிட்டுக் கண்களைச் சிமிட்டினான்.

"நீங்க ரொம்பப் பொல்லாதவங்க" என்று சிரித்தான் ரங்கன். காலைப் பலகாரத்தைக் குறைக்க வேண்டும் என்ற அவனது தீர்மானம் தவிடு பொடியாகியது.

மாயா பரிமாறும் போது சாரதாவுடன் அமர்ந்து சாப்பிடுவதை அவன் ரசித்தான். "இன்னும் கொஞ்சம் போடட்டுமா?" என்று இவள் கேட்ட போது, மெல்ல நிமிர்ந்து அவனைப் பார்த்துப் புன்னகைத்ததைச் சாரதா பாராதது போலப் பார்த்துக் கொண்டான்.

விரைவில் ரங்கன் விடைபெற்றுக் கொண்டு கிளம்பி விட்டான்.

ஆனால் அவனது மனம் விடைபெற மறுத்தது போல, மாயாவின் பக்கம் இருமுறை திரும்பிப் பார்த்துக் கொண்டே வெளியேறினான்.

"எங்க ரங்கனைப் பத்தி என்ன நினைக்கிறே?" என்று சாரதா நிமிர்ந்து கேட்டபொழுது மாயா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

"என்ன நினைக்கிறது? எனக்குப் புரியலையே."

"எனக்குப் புரிகிறது. ரங்கன் ரொம்ப நல்ல பிள்ளை-உன்னோடு பேசினானே. அவனைப் பத்தி என்ன நினைச்சே...?"

"மரியாதை தெரிஞ்சவர்னு நினைச்சேன்."

"அவனுக்கு உன்னைப் பிடிக்கிறதுன்னு என் யூகம்" என்றபோது மாயா பேசத் தோன்றாது மௌனமானாள். அவனது தாழம்பூ முகம் சிவந்து போனது.

இரண்டு நாட்களுக்குப் பின்னர் ரங்கனின் தாய் யசோதா அவனைப் பார்க்க வந்திருந்தாள்.

மாயா வழக்கம் போல டியூஷன் முடிந்ததும் சாரதாவுக்குக் கொஞ்சம் உதவியாகச் சமையலறையில் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

வந்தவளுக்கு பிஸ்கட்டும் தேநீரும் வழங்கி விட்டு, "மாயா" என்று அழைத்தாள் சாரதா.

சமையலறையிலிருந்து வெளிவந்த இளம் பெண்ணையசோதா காலோடு தலைவரை கூர்ந்து பார்த்தாள்.

"இவள் எனக்கு ஹிந்தி கற்றுக் கொடுக்கும் ஆகிரியை." புன்முறுவலுடன் கூறி அறிமுகப்படுத்தி விட்டு, "இவங்க தான் ரங்கனின் அம்மா. என்னைப் பார்த்துப் போக வந்திருக்காங்க" என்றாள்.

மாயா அச்சத்துடன் மிரள மிரள விழித்தாள்-நெஞ்சு படபடத்தது. வந்தவளை உற்றுப் பார்க்க பயந்து எதிரே ஒரு நாற்காலியில் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"வெகு நாளைக்குப் பிறகு இவங்க என்னைப் பார்க்க வந்திருக்காங்க. நாங்க பேசிக்கிட்டிருப்போம். நீ வீணாகாத்திருக்க வேண்டாம்..." என்றதும் மாயா விடைபெற்றுக் கொண்டு போய்விட்டாள். கதவைத் தாளிட்டுக் கொண்டு வந்து உட்கார்ந்தாள் சாரதா.

“நீங்க என்னை மட்டும் பார்க்க வரலென்று நினைக்கிறேன்.”

யசோதா மெள்ளச்சிரித்தாள். “உங்களுக்கு எப்பவுமே ஊகம் அதிகம். ரங்கன் என்னிடம் நேற்றுத்தான் மனம் விட்டுப் பேசினான். உங்களுக்குத் தெரியும். நானும் மூனு வருஷமா பல இடத்தில் பார்த்து அலுத்துப் போனேன்—அவனுக்குப் பிடிச்ச வரன் இதுவரை எதுவுமே கிடைக்கலை. சாரதா அம்மா வீட்டிலே டியூஷன் கத்துக் கொடுக்க ஒரு இளம்பெண் வந்து கொண்டிருக்கா—அவளைப் பற்றின விவரம் அவளுக்குத் தெரியும். ரொம்பச் சாதாரணமான குடும்பம்—ஆனால் ரொம்ப கௌரவமானவங்களு சொன்னாங்க—பெண்ணை அவங்க வீட்டில் ரெண்டு தடவை பார்த்துட்டேன். பார்க்க எனக்கு ரொம்பப் பிடிச்சுப் போயிட்டது. எதுக்கும் நீங்க பார்த்துடுங்கன்னான். காரியம் ரொம்ப கலபமாயிட்டதேன்னு எனக்கு ரொம்ப சந்தோஷமா இருந்தது. எனக்குத் தெரியாதா? நீங்க திருப்தியடைஞ்சால் ஒழிய கண்டவர்களை வீட்டுக்குள்ளே அனுமதிக்க மாட்டீங்க. இந்த மாயாவை நீங்க உங்க பெண் போல நடத்துறதாக வந்து சென்னான்—அப்பவே மனசுக்குள்ளே தீர்மானிச்சுட்டேன். இப்போ நேரில் பார்த்தப்போ எனக்கும் பிடிச்சுட்டது...”

சாரதாவுக்கு மகிழ்ச்சி தாங்க முடியவில்லை. நீலாவுக்குப் பெற்ற மகளைத் தேடிக் கொடுக்கும் காரியத்தில் வெற்றியோ—தோல்வியோ அக்கறை இல்லை. அவள் பெற்ற மகன் மாயாவுக்கு ஒரு கணவனைத் தேடிக்கொடுப்பதில் வெற்றி காணப் போகிறாள்.

அதுவும் அவள் சிநேகிதியின் மகன் ரங்கனை அவளுக்கு முடித்துவிடப் போகிறாள்.

“என்ன ஆச்சர்யம்? எதிர்பாராத ஒரு இனிய சங்கதி... அவன் அம்மாவைப் பார்த்து மேற்கொண்டு நான் பேசி முடிக்கிறேன். பிறகு நீங்களே வந்து ஆவன செய்யலாம்” என்றாள் மகிழ்ச்சியுடன்.

காலடி ஓசை கேட்டதும் கூடத்தில் படுத்துக் கிடந்த ரத்னா விழுட்டுென்று எழுந்து உட்கார்ந்தாள்.

“நான்தான் சாரதா வந்திருக்கேன். இவங்க உங்க ளோட பேசணுமாம்” என்று கூறியபடி சாரதா தன்னுடன் அழைத்து வந்த நீலாவை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“இவங்களை முன்னே ஒரு தடவை பார்த்திருக்கேன். நீங்கதானே குழந்தைக்குப் பட்டுப்புடவை பரிசு கொடுத்தவங்க...மாயா சொன்னாள்” என்று கேட்ட வண்ணம் நீலாவை உற்றுப் பார்த்தாள்.

“வாங்க உட்காருங்க”—உபசரித்தபடி சிரமப்பட்டு எழுந்தாள்.

“உங்களோட பகாசும அந்தரங்கமாப் பேசணுமாம்—இங்கே செளகர்யப்படுமா?” சாரதா கேட்டதும் ரத்னா முகம் சுருங்கிப் போனாள்.

“அந்தரங்கமா என் கிட்டே பேச என்ன விஷயம் இருக்கு?” சந்தேகமாகக் கேட்டபடி அவள் மறுபடியும் நீலாவை ஏறஇறங்கப் பார்த்தாள். இனம் விளங்காத ஒரு கலவரம் மனதில் திடீரென்று ஏற்பட்டது. விவரிக்க இயலாத ஒரு பயம், நெஞ்செரிச்சல். அவள் ஆடிப் போனாள்.

“கூடத்து அறைக்குள்ளே உட்கார்ந்து பேசலாம் வாங்கோ” என்று அழைத்தபடி நகர்ந்தாள்.

அறையின் ஜன்னல் வழியே வீசிய வெளிச்சம் மிகக் குறைவாக இருந்தது. லேசானதொரு மக்கல் வாசனை வந்தவர்களின் மூக்கைத் தாக்கியது. குழல் விளக்கை எரிய விட்டு - அறையின் மூலையில் அடுக்கி வைத்திருந்த இரு மோடாவையும் எடுத்துப் போட்டாள் ரத்னா. இருவரும் உட்கார்ந்ததும் படுக்கைகளைச் சுருட்டி வைத்திருந்த பெஞ்சின் ஓரத்தில் தான் அமர்ந்து கொண்டாள்.

"என் மகள் மாயாவை என்னிடம் திருப்பிக் கொடுக்க வேண்டும்னு கேட்க வந்திருக்கேன்." நீலா சொன்னபோது வெடுக்கென்று நிமிர்ந்து பார்த்தாள் ரத்னா.

"என்ன சொல்றீங்க? உங்க மகள் மாயாவா?" கோபம் தொனித்த குரலில் அதட்டினாள்.

"மாயா நீங்க பெத்த மகள் இல்லை—வளர்ப்பு மகள். நன்னா ஞாபகப்படுத்திப் பாருங்கோ. இருபத்தொரு ஆண்டுகளுக்கு முன்னால் கல்கத்தாவில் நான் பெற்ற குழந்தையை டாக்டர் சர்மா மூலம் என்னிடமிருந்து நீங்க தத்து எடுத்துக் கொண்டீங்க. அவ கழுத்திலே என்னுடைய சங்கிலியைச் போட்டு அனுப்பினேன். அந்த டாலர் பின்னசல் கடையின் பெயர் பொறிக்கப்பட்டிருக்கும். அதைவிட முக்கியமானது... என் குழந்தையின் வலது தொடையில் மாங்காய் வடிவில் நிழல் மச்சம் இருக்கும். நீங்க மறுக்க முடியாது."

எச்சிலை விழுங்கிக் கொண்டாள் ரத்னா. திடீரென்று ஆவேசம் வந்தவள் போல அலமாரியைத் திறந்தாள். "புரிகிறது எனக்கு இப்போ. இந்த மாதிரியான எண்ணம் வச்சுக்கொண்டு என் மகளுக்கு நீங்க பட்டுப் புடவை பரிசு அளிச்சீங்களா? இந்தாங்க உங்க புடவை. என் குழந்தையை இதுக்கெல்லாம் நீங்க விலை பேசி விட முடியாது" என்று கோபத்துடன் புடவையைச் சுருட்டி அவள் அருகே விட்டுத் தள்ளினாள்.

"நான் விலை பேச வரலை. என் குழந்தை, அவள் அனுபவிக்க வேண்டிய போக பாக்கியங்களை அடையாமல் வறுமையிலே கஷ்டப் படுகிறா... அதனால் அவளை நான் திரும்ப அழைத்துக்கொண்டு...என் மகளாகக் கொண்டாடி நல்ல இடத்தில் கல்யாணம் செய்து கொடுத்து என் சொத்தைத் தர விரும்புகிறேன். அவள் அதிர்ஷ்டத்தின் குறுக்கே நீங்க நிற்கக் கூடாது. இதுவரை நீங்க அவளைப் பத்திரமாகப் பாதுகாத்து வளர்த்ததிற்கு...உங்களுக்குத் தேவையான பணத்தைத் தந்துடறேன்."

"அம்மா நீலா...உங்ககிட்டே ஏராளமான பணம் இருக்கலாம். ஆனால் என்கிட்டே இருக்கிற அன்புக்கு முன்னாடி அது துச்சம். இன்னிக்கு உங்க மகளைத் தேடிக்கொண்டு ஓடி வந்திருக்கீங்க. அன்னிக்கு அவளைக் கண்டு என் நடுங்கினீங்க? உங்களது பத்தினி வேஷம் வெளிச்சமாகிடும்னு பயந்தீங்க. அன்னிக்கு நீங்க உங்களைப் பத்தித் தான் நினைச்சீங்க இல்லையா?"

"இருக்கலாம். ஆனாலும் நான் பெத்தவங்கிற உண்மையை மறுக்க முடியுமா?"

"அதைப் போல நான் வளர்த்தவங்கிற உரிமையைப் பறிக்க முடியுமா?"

"வீணா நமக்குள்ளே சண்டை எதுக்கு...நீங்க அவளை வளர்த்து ஆளாக்கினீங்க. நன்றி; ஆனால் நான் என் ரத்தத்தைக் கொடுத்து அவளை உருவாக்கியிருக்கேன். அந்த உரிமையை நீங்க அழிக்க முடியாது. அதனாலே உண்மையை நாம ரெண்டு பேரும் மாயாவிடம் சொல்லி விடுவோம். கட்டாயம் அவள் பெற்ற தாயை ஏற்க மறுக்க மாட்டா..." கண்ணீர் பெருகத் தழதழத்தாள் நீலா.

"உண்மையை நீங்க என் மகளிடம் சொல்லலாம். ஆனால் நீங்க எண்ணுகிறாப்பல அவ உங்களைத் தாயாக ஏத்துக்க மாட்டா. முதல்ல அவ அந்தக் கதையையே நம்ப மாட்டா. நினைவு தெரிஞ்ச நாளிலிருந்து என்னைத் தானே அவ தாயாக எண்ணி வளர்ந்திருக்கா? அதனாலே உங்க பணம் - அந்தஸ்து எதுவும் இந்தத் தாய் உருவத்தை அழிக்க முடியாது. ஆனால் இந்த உண்மை தெரிஞ்சதும் அவளது உணர்வுகள் குழம்பிப் போகும். நம் அம்மா இப்படி ஒரு பொய் சொன்னாளா என்று அதிர்ந்துபோய் விடுவாள். மாயா உண்மையான உணர்வுகள் நிறைஞ்ச ஒரு பெண். பூப்போன்ற அவள் மனம் நொறுங்கிப் போகும். உண்மையைச் சொல்லாமல் மறைத்த என்னை அவள் வெறுக்கக்கூடும். அதே சமயம் அவள் உங்களையும் வெறுப்பாள். மறக்காதிங்க. பெற்ற சில நாளிலேயே தன்

மானத்தைக் காப்பாற்றிக்க முன்பின் தெரியாதவங்க கிட்டே தத்துக் கொடுத்துவிட்டுப் போய்விட்டாளே, இவளும் ஒரு தாயா என்று உங்களை அவள் கசந்து கொள்வாள். தாராளமா உண்மையை அவளிடம் சொல்லுங்கோ. நாம் மூன்று பேருமே நாசமாகப் போய் விடுவோம். உங்களுக்கு மகள் கிடைக்க மாட்டாள். எனக்கு என் பெண் போய் விடுவாள். மாயா எல்லாவற்றையும் இழந்து உணர்ச்சி குழம்பி... ஒரு சமயம் பைத்தியக்காரியானாலும் வியப்பதற்கில்லை" என்று படபடவெனப் பேசியவள் துயரம் தாங்காது குமுறி அழுதாள்.

"எத்தனை காலம் நான் என் மகளைப் பிரிஞ்சிருப் பேன்? பெற்றவளுக்குக் கருணையோடு உதவி செய்யக் கூடாதா அம்மா?" என்று கேட்ட நீலா விம்மினாள்.

மௌனமாக உட்கார்ந்திருந்த சாரதா இடைமறித்துப் பேசினாள்.

"நீலா கேட்பதிலும் நியாயம் இருக்கிறது. தன் மகள் வறுமையில் வாடும் போது இத்தனை பணத்தையும் வைத்துக் கொண்டு அவள் புழுங்கிக் கொண்டிருக்கிறாள். இது ஒரு சித்திரவதை அவளுக்கு. இத்தனை காலம் உயிராக வளர்த்த குழந்தையை ரத்னா அம்மாள் உங்க னிடம் திருப்பித் தருவது என்பதும் சாத்தியப்படாது. பெற்றால்தான் தாயா-வளர்த்தால் கூட ஒரு பெண் தாயாகி விடுகிறாள் என்பது அவர்களுடைய வாதம்.

உங்க ரெண்டு பேரைவிட மாயாவின் உணர்வுகள் மிகவும் முக்கியம்.

இவ்வளவு காலம் அவன் நம்பியிருந்த ஒரு தாய் உருவத்தைத் திடீரென்று யாரும் அழிக்க முயலுவது தவறு.

அவளது மென்மையான உணர்வுகள் பாதுகாக்கப் பட வேண்டும். பணத்தைக்கொண்டு அவைகளைப் பகடையாடக் கூடாது.

நீலா, இப்போ உங்களுக்கு மாயா உங்கள் மகள்னு நிபந்தனையாகத் தெரிஞ்சு போச்சு. அவளைத் தூர இருந்து பார்த்து மகிழ்வதில் நீங்க ஆனந்தம் கொள்ள வேண்டும்.

ரத்னா அம்மா, நீங்க இந்தப் பிரச்னையைத் தவிர்க்க ஒரு முடிவு எடுக்க வேண்டும்.

"ஏம்மா இதெல்லாம் உங்க ஏற்பாடா? என்னவோ டியூஷன்னு கதையோட என் வீட்டுக்குள்ளே வந்து இப்படி ஒரு கல்லைத் தூக்கிப் போட வச்சுட்டீங்களே!"

"இரண்டு பேருக்கும் நல்லது செய்யும் ஒரு யோசனையைக் கூறத்தான் இங்கே வந்திருக்கேன். இரண்டு பேரும் சட்டென்று ஒரு முடிவுக்கு வர முடியாது கஷ்டப்படுவீங்கன்னு தெரியும். மாயாவை நீங்க பெத்த பெண்ணா நேசிக்கிறீங்க இல்லையா?"

"அதுக்கென்ன சந்தேகம்?"

"அவளுக்குக் கல்யாணம் பண்ணி வச்சு அவளைச் சுகமாக வாழவைக்க விரும்புகிறீங்க இல்லையா?"

"ஒவ்வொரு தாயும் விரும்பும் சங்கதி அது—அதில் என்ன சந்தேகம்?"

"உங்க பெண்ணுக்கு நான் ஒரு நல்ல இடத்தில் வரன் தேடிக்கொடுத்தா அவளைக் கல்யாணம் செய்து கொடுக்க மறுக்க மாட்டீங்களே?"

"அதைப் பெரிய புண்ணியமாக்க ருதுவேன். ஆனால் அவள் என் மகளா இருக்கணும். இந்தப் பயங்கர உண்மையைத் தெரிஞ்சு கொள்ளக் கூடாது. எனக்குப் பணம் முக்கியமில்லை. என் மகளின் உணர்வுகள் பாது காக்கப் படவேண்டியதுதான் முக்கியம்."

"ரெண்டு பேரும் அந்த விவகாரத்தைப் பேச வேண்டியதில்லை. மாயா உங்கள் மகளாகவே கல்யாணம் செய்து கொள்ளட்டும்.

“நீலா எங்கள் குடும்பத்தைச் சேர்ந்தவளாகவே உங்கள் மகளின் நலன் மேல் அக்கரை கொண்டவளாகக் கல்யாணத்தில் பங்கு கொண்டு மகிழ்வதில் ஆட்சேபனை உண்டா?”

“கல்யாணத்திற்குச் செலவு செய்துவிட்டு, பிறகு சொந்தம் கொண்டாடக் கூடாது-அனுமதிக்க மாட்டேன்.”

“வரதட்சணை சீர் எதுவும் கேட்காத நல்ல இடம். நாம் எல்லோரும் சேர்ந்து எடுத்துச் செய்யப் போகும் கல்யாணம். அதில் ஏதேனும் மறுப்பு உண்டா?”

அழுது கொண்டிருந்த ரத்னா...கண்களைத் துடைத்துக் கொண்டாள்

“மறுப்பு இல்லை. அம்மா சாரதா...என்னை என் குழந்தையிடமிருந்து ஒரேயடியாகப்பிரிச்சுடாதீங்க. நான் கண்ணை மூடற வரை என் குழந்தைக்குத் தாயாக இருந்துவிட்டுப் போகணும். அதுதான் என் கோரிக்கை” விம்மினாள்.

வெளியே வந்தபோது...அழுகையை அடக்க முடியாது கேட்டாள் நீலா.

“பெத்தவள் எனக்கு உரிமையே இல்லாதது போல வாகாடுகிறாளே. இது உங்களுக்குச் சரியெனப்படுகிறதா?” தழுதழுத்தாள்.

“குடும்பத்து நண்பரின் மனைவி என்பது போல நீங்கள் என்றும் மாப்பிள்ளை பெண்ணோடு கலந்து கொண்டு வாழ முடியும். எல்லாவற்றையும் விட, தாய் என்கிற நிலையில் நீங்கள் இப்போது ஒரு காரியம் செய்தாக வேண்டும். பெற்றவுடன் அவளை வளர்க்கப் பயந்து உங்கள் மானத்தைப் பெரிதாக நினைத்துத் தத்துக் கொடுத்துட்டீங்க. அதற்குப் பிராயச்சித்தமாக இப்போ உண்மையை உங்க மனதிலே புதைத்துக் கொண்டு...அவள் வாழ்வதைத் தூர இருந்து பார்த்து

மகிழுங்கள். இந்தத் தியாகத்தை நீங்க தாய் என்கிற நகுதியில் செய்தால்தான் எல்லாருக்கும் நன்மை.

“வாழ்க்கையில் நாம் விரும்பினதை எடுத்துக்கொள்ளலாம்—ஆனால் ஒவ்வொன்றுக்கும் விலை உண்டு.

“அப்போ நீங்க சமூகத்தின் கௌரவத்தை எடுத்துக் கொண்டீங்க. அதன் விலை—தாய் என்கிற உரிமை. என்ன செய்வது?” என்றாள், சாரதா.

வழிநெடுகக் காரில் கண்ணீர் உகுத்தபடியே வந்தாள் நீலா.

“எனக்கென்னவோ உதவி செய்விங்கன்னு நம்பினைன்” மெல்ல மிகும்பினாள் நீலா.

“உதவி செய்திருக்கிறேன். என் சிநேகிதியின் மகன் ரங்கன், காவல்துறை அதிகாரியாக வேலை செய்கிறவன். பார்க்க லட்சணமான பிள்ளை. கௌரவமான குடும்பம். வரதட்சணை இல்லாமல் உங்கள் மகனைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ள ஒத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நாம் எல்லோரும் கூடிக் கல்யாணத்தைச் சிறப்பா முடிக்கப் போகிறோம். உங்கள் மகள் வறுமையில் வாடாது வசதியாக வாழப் போகிறாள். இதுதான் எனனால் செய்ய முடிந்த உதவி. நீங்கள் பிற்காலத்தில் உங்கள் சொத்து முழுவதையும் அவளுக்கு விட்டுப் போகலாம். அதுதான் நீங்க உங்க மகனுக்குச் செய்யும் உதவி. ஒரு சமயம் பிங்னாள் அவள் உண்மையைத் தெரிந்து அவள் உங்களை யும் தாயாகப் பார்த்து அன்பு காட்டினால்...அது கடவுள் செய்த உதவின்னு சந்தோஷப்பட வேண்டும். அவ்வளவு தான்” என்றாள் சாரதா.

சில நாட்களுக்குப் பிறகு ரங்கனுக்கும் மாயாவுக்கும் திருமணம் மிகவும் எளிமையாக, இனிதாக நடந்தேறியது

மணமக்களுக்கு விருந்து கொடுக்க அழைத்தபோது—ரங்கனிடம் ரகசியமாக உண்மை நிலையைச் சொல்லி விட்டாள் சாரதா.

“அப்படியா?” எனச் சொல்லி ஆச்சரியப் பட்டுப் போனான் ரங்கன்.

“மாயாவைக் கல்யாணம் செய்து கொள்ளப் போறவன் ஒரு நல்லவனாக, பணத்திற்கு ஆசைப்படாதவனாக இருக்கணும்னு நினைச்சேன். நீ எங்களுக்குக் கிடைச்சே மாயா ஒரு பெரிய சொத்தின் வாரிசு என்பது தெரியாமல் நீ அவளை அவளுக்காகவே விரும்பிக் கல்யாணம் செய்து கொண்டே. உன்னோட இரண்டு மாமியார்களையும் நீ அன்போடு கவனிச்சுக்கணும். அது தான் என் வேண்டுகோள்.”

“சாரதாம்மா, நீங்க ரொம்பவே கெட்டிக்காரர். இவ்வளவுதானா? இன்னும் ஏதாவது ரகசியம் இருக்கா?”

“இனி ரகசியம் சொல்லப் போறவன் நீ. மூன்று மாதம் கழிச்ச இங்கே வந்து சிக்கிரத்தில் நான் அப்பாவாகப் போகிறேன்னு வந்து ரகசியம் சொல்லப்போறே.”

“நீங்க படு பொல்லாதவங்க” என்று கூறிவிட்டு ரங்கன் பலத்த சிரிப்பு சிரிக்க-சாப்பாட்டறையில் பேசிக் கொண்டிருந்த சம்பந்திகள் மூவரும் எட்டிப் பார்த்து என்னவென்று புரியாது கூடச் சிரிக்க, புதுமணப் பெண் மெள்ள அங்கே வந்து தன் கணவன் முகத்தைப் பார்த்துக் களிப்புடன் சிரிக்க,-

அந்த வீடே சிரிப்பில் குலுங்கியது.

முற்றும்